

**ബ്രഹ്മശ്രീ
ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ
ജീവചരിത്ര സംഗ്രഹം**

(Malayalam)

***Brahmasri Sri Narayana Guruvinte
Jeevacharithra Samgraham***

(Biography)

By N. Kumaran Asan

First Published in December 1979

Reprint in July 1984

Publishers:

Kumaran Asan Memorial Committee, Thonnakkal

Price Rs. 5.

Printed at:

Swaraj Press and Publications, Trivandrum—39

**ബ്രഹ്മശ്രീ
ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ
ജീവചരിത്ര സംഗ്രഹം**

എൻ. കുമാരൻ ആശാൻ

തോന്നയ്ക്കൽ കുമാരൻ ആശാൻ സ്മാരകക്കമ്മിറ്റി
പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത്

വില രൂപ അഞ്ച്

1984

തോന്നയ്ക്കൽ കുമാരൻ ആശാൻ മെമ്മോറിയൽ കമ്മിറ്റിയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

കുമാരനാശാനെപ്പറ്റി

ഓർമ്മകളിലെ ആശാൻ

ആശാൻ ഗ്രന്ഥസൂചിക

ദുരവസ്ഥ - ഒരു സിമ്പോസിയം

ബ്രഹ്മശ്രീ ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ

ജീവചരിത്രസംഗ്രഹം

Kumaran Asan (Biographical Sketch)

Duravastha (Tragic Plight)

കുമാരനാശാന്റെ ഗദ്യലേഖനങ്ങൾ ഒന്നാംഭാഗം

കുമാരനാശാന്റെ ഗദ്യലേഖനങ്ങൾ രണ്ടാംഭാഗം

കുമാരനാശാൻ (ജീവചരിത്രം)

79-80-1-1000

84-85-2-2000

ആമുഖം

ശ്രീനാരായണഗുരുദേവന്റെ മഹോജ്വലമായ ജീവിതത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കേന്ദ്രപ്രാധാന്യമുള്ള ഒന്നാണ് മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെതായ “ബ്രഹ്മശ്രീ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ജീവചരിത്ര സംഗ്രഹം” എന്ന ഈ ലഘുകൃതി. ആകൃതിയിൽ ലഘുവെങ്കിലും പ്രകൃതിയിൽ അലഘുവാണിതെന്ന് ഗുരുദേവന്റെ ജീവചരിത്രങ്ങളെല്ലാം വായിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടാവില്ല. ശ്രീനാരായണ കഥ വിഷയം, മഹാകവിയാൽ വിരാചിതം, എഴുതപ്പെട്ടത് കഥാനായകന്റെ ജീവിതകാലത്തുതന്നെ, പ്രസിദ്ധീകൃതമായത് തുടർച്ചയായി ‘വിവേകോദയ’ത്തിൽ— ഈ കൃതിയുടെ ചരിത്രപരവും സാമൂഹികവുമായ പ്രാധാന്യത്തിന് ഇതിലധികം കാരണങ്ങൾ കാണേണ്ടതില്ല.

“കാവ്യം സുഗേയം, കഥ രാഘവീയം

കർത്താവു തുഞ്ചത്തുളവായ ദിവ്യൻ

ചൊല്ലുന്നതോ കേഴ്തി മയസ്വരത്തിൽ

ആനന്ദലബ്ധിക്കിനിയെന്തുവേണം..” എന്ന മഹാകവി വള്ളത്തോൾ പറഞ്ഞതുപോലെയുള്ള ആനന്ദാനുഭൂതിതന്നെയാണ് ഈ കൃതിയുടെ പാരായണത്തിൽനിന്നും സഹൃദയർക്കുണ്ടാവുന്നത്.

മൗലികത്വമാണ് ഈ കൃതിയുടെ പ്രാധാന്യത്തിനടിസ്ഥാനം. ഗുരുദേവനെ സംബന്ധിച്ച രേഖകളെല്ലാം ശേഖരിച്ച് പരിശോധിച്ചശേഷം എഴുതപ്പെട്ടതല്ലെങ്കിലും, ഇതിന് അവകാശപ്പെടാവുന്നത്ര ആധികാരികത്വം മറ്റൊന്നിനും അവകാശപ്പെടാനാവില്ല. രേഖകൾക്കു കാട്ടിത്തരാൻ കഴിയാത്ത സത്യങ്ങളെ നിത്യസമ്പർക്കം മൂലമുള്ള അറിവിനും ആ മഹാത്മാവിന്റെ ഹൃദയവ്യാപാരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധത്തിനും വെളിപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്നതാണ് കാര്യം. ഗുരുദേവ ജീവചരിത്രപരമ്പരയിലെ ആദ്യത്തെ എണ്ണം എന്നുള്ളതിനുപുറമെ, വസ്തുനിഷ്ഠതയിലും ഇത് ആദ്യത്തേതാണ് എന്നു പറഞ്ഞേ തീരൂ. ആശാൻ ഗ്രന്ഥം ഉപസംഹരിച്ചിരിക്കുന്ന

വാക്യം ശ്രദ്ധയേറിയമാണ്: “ഇതിനെ വായനക്കാർ അതിമനോഹരമായ അവിടത്തെ ജീവചരിത്രഗാത്രത്തിന്റെ അസംമികൂടം എന്നുമാത്രം കരുതിയാൽ മതി” എന്നു പ്രശ്രിത സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞുനിർത്തിയത് സോഭേശമാണ്.

ഭാവിചരിത്രകാരൻമാർക്കു വളച്ചൊടിക്കാൻ പഴുതേരുന്ന ഒരു വിഷയമാണ് സ്വാമിയുടെ ജീവിതകഥയെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. അത് സംഭവിക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ സ്വാമിയുടെ ജീവിതകാലത്തുതന്നെ വസ്തുതകൾ അവയുടെ തന്നെ രൂപത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്താവുന്നിടത്തോളം ചെയ്തുവെയ്ക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അവയ്ക്കു കഥാനായകന്റെ അനുജ്ഞാമുദ്രകൂടിയുണ്ടെങ്കിൽ ആധികാരികത്വം ഉറച്ചുനില്ക്കും. അങ്ങനെയുള്ള വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു ജീവചരിത്രത്തിനുള്ള കരുതലാണ് നമുക്ക് ആശാൻ ഈ ഗ്രന്ഥംവഴി നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

സ്വീകാര്യത എന്ന പരമ പ്രധാനമായ ഗുണം കൊണ്ട് പ്രഭാവമുള്ള ഈ ജീവചരിത്രം അധികമാരും കാണാതെ, ‘വിവേകോദയം’ മാസികയുടെ ഇപ്പോൾ അലഭ്യമായ പഴയ ലക്കങ്ങളിൽ, ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുകയായിരുന്നു, തോന്നയ്ക്കൽ കുമാരനാശാൻ സ്കാർക കമ്മിറ്റി അതു പുനഃപ്രകാശനം ചെയ്യുംവരെ. ഇന്നതിനെ ഒരുമൂല്യമായ ചരിത്ര രേഖ എന്ന നിലയ്ക്കാണ് നാം കൊണ്ടാടുന്നത്. പിൽക്കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുരുദേവന്റെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ ഈ രേഖയുടെ ഖനിയിൽ നിന്നും വെട്ടിയെടുത്ത കല്ലുകൊണ്ടാണ് കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടുള്ളത്.

ഗുരുദേവന്റെ പരഗതിക്കുശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ കാതലായ ചില കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ള കഥകൾ യാഥാർത്ഥ്യവുമായി ബന്ധമില്ലാത്തവയാണെന്ന് ഈ പുസ്തകം മനസ്സിലാക്കുന്നവർക്ക് മനസ്സിലാവും. സ്വാമിയുടെ ജനനവർഷം, വിവാഹം, പട്ടമ്പിസ്വാമിയുമായുള്ള ബന്ധം എന്നിവ പല വിവാദങ്ങൾക്കും സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഈ പുസ്തകം നല്കുന്ന വിവരങ്ങൾ അക്കാലങ്ങളുടെ നിജസംമിതി വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയാകയാൽ (മറ്റിച്ചാണെങ്കിൽ ഗുരു തുറന്നുപറയുകയായിരുന്നു) എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. സ്വാമിയുടെ മൗനാനുവാദം

ലഭിക്കുകയാൽ (അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുവാദം അധികവും മൗനത്തിലൂടെയായിരുന്നു നൽകപ്പെട്ടിരുന്നത്) ആധികാരികത്വത്തിന്റെ മൂലധനിക്കു ഈ കൃതിയിൽ പരാമുഷ്ടങ്ങളായിരിക്കുന്ന വസ്തുതകൾ വളച്ചൊടിച്ച് തങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ള രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇന്നത്തെ ചില എഴുത്തുകാർ മുതിരുന്നത് ചരിത്രത്തെ ഭൂഷ്ടമാക്കാനേ ഉപകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. വ്യക്തിപരവും സാമൂഹികവുമായ സ്ഥാപിത താൽപര്യസംരക്ഷണം എന്ന ലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ടാണവർ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. ഇത് ചരിത്രരചനാരംഗത്തെ അപലപനീയമായ ഒരു പ്രവണതയാണ്.

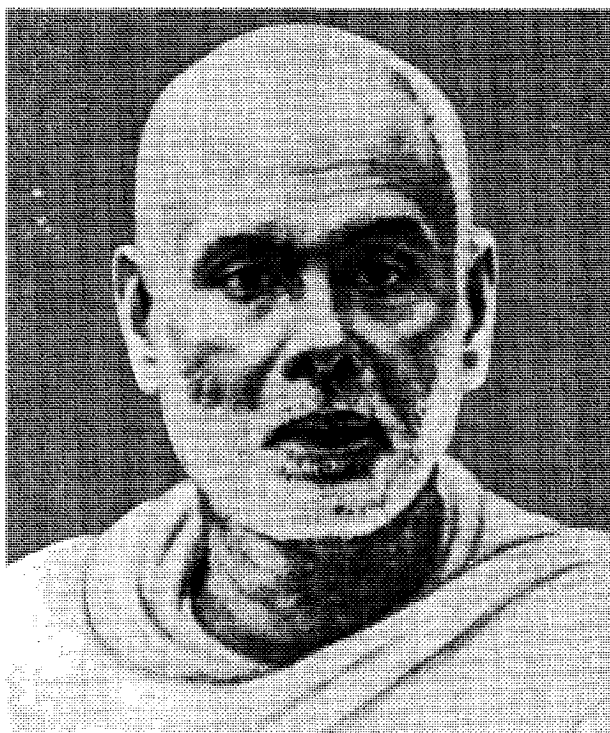
പിൽക്കാല ജീവചരിത്രകാരന്മാർക്ക് ഈ കൊച്ചുപുസ്തകം ഉത്തേജനം നൽകുകയും മാർഗ്ഗദർശകമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെ അത് ചരിത്രപരമായ ഒരു കർത്തവ്യം നിറവേറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ‘ചരിത്രാസ്ഥികൂടം’ വീണ്ടും സഹൃദയർക്കുമുമ്പിൽ കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നതിൽ കുമാരനാശാൻ സ്ഥാനക്കയറ്റത്തിന് അത്യധികം സന്തോഷമുണ്ട്. അന്യമായ ആരാധനാഭാവംകൊണ്ട് വസ്തുതകൾ വളച്ചൊടിക്കപ്പെടാത്തതും, പ്രത്യേകം പ്രത്യയശാസ്ത്രം കൊണ്ട് നിറം പിടിപ്പിക്കപ്പെടാത്തതും, ആത്മനിഷ്ഠതയുടെ ആധിക്യം കൊണ്ട് പക്ഷപാതകലുഷമാവാത്തതും, അൽഭുതകഥകളിൽ ഊന്നിക്കൊണ്ട് കഥാപുരുഷന്റെ അതിമാനുഷത്വം തെളിയിക്കുവാൻ ബദ്ധപ്പെടാത്തതും, സിദ്ധാന്തമാക്കൽ സ്വാഭാവികമായി ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നവയെങ്കിലും സാധാരണക്കാർക്ക് അൽഭുതങ്ങളെന്ന് തോന്നിപ്പിക്കുന്ന സിദ്ധിഭവേദങ്ങളുടെ പരാമർശം തീരെ ഒഴിവാക്കി ശാസ്ത്രീയമായ യുക്തിയെ അവരോധിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്തതുമായ ഒരു ശ്രീനാരായണ ജീവചരിത്രമാണ് ആശാൻ ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. സർവ്വാരാധ്യനായ ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ ഭൗതികവും ആത്മീയവുമായ വളർച്ചയുടെ ചരിത്രം ചുരുൾ നിവർത്തിക്കാട്ടുന്ന ഈ കൃതിക്ക് ആവശ്യം ഏറിവരുന്നതായാണ് ഞങ്ങൾ കാണുന്നത്. ശൈലിയുടെ മോടികൊണ്ട് തിളങ്ങുന്നവയും മാംസളതകൊണ്ട് കനം തോന്നിക്കുന്നവയും, വിശദാംശങ്ങളുടെ ധാരാളിത്തം കൊണ്ട് ‘സ്മൃതലയോർന്നവ

യും, അദ്ധ്യുഹങ്ങളും അനുമാനങ്ങളും അപഗ്രഥനമെന്ന പേരിൽ നിരത്തി വായനക്കാരെ അമ്പരപ്പിക്കുന്നവയും ആയ ജീവചരിത്രങ്ങൾ പുതുതായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഈ ജീവചരിത്രസംഗ്രഹം അതിന്റെ ലാളിത്യവും ഹ്രസ്വതയും ആത്മാർത്ഥതയും വിശ്വാസ്യതയും ആധികാരികതയുംമൂലം അവയെക്കാളൊക്കെ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യമായിത്തന്നെ വർത്തിക്കുന്നു എന്ന കാര്യം വ്യക്തമാണ്. ഒരുപക്ഷേ അതിന്റെ കർത്താവിന്റെ ജനസമ്മതിയാവാം ഇതിന് പിന്നിലുള്ള ശക്തി. അതെന്നായാലും, ശ്രീനാരായണ ജീവചരിത്ര സാഹിത്യത്തിന്റെ ആണിക്കല്ലായ ഈ കൃതിയുടെ രണ്ടാം പതിപ്പിന് ആവശ്യമുണ്ടാക്കിയ സാഹചര്യത്തെത്തന്നെ വാഴ്ത്തുന്നു.

ഒന്നാം പതിപ്പിലെ അനുബന്ധത്തിൽ നിന്നും ഷഷ്ഠി പൂർത്തി മംഗളാശംസകൾ ഒഴിവാക്കുകയും, 1090 മുതൽ 1104 വരെയുള്ള ഗുരുദേവന്റെ ജീവിത ചരിത്ര സംഭവങ്ങൾ സംക്ഷിപ്തമായി ചേർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് ഈ പുതിയ പതിപ്പിൽ.

തോന്നയ്ക്കൽ
4-7-1984

ഡോ. ടി. കെ. രവീന്ദ്രൻ,
പ്രസിഡൻ്റ്,
കുമാരനാശാൻ സ്മാരകക്കമ്മിറ്റി.

അദ്ധ്യായം 1

തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു 3 നാഴിക വടക്കാണ് പ്രസിദ്ധമായ ഉള്ളൂർ സുബ്രഹ്മണ്യക്ഷേത്രം. അവിടെ നിന്നു 2 നാഴിക വടക്കുകിഴക്കായി പോയാൽ ചെമ്പഴന്തി എന്ന ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ പഴയ ഗ്രാമമാണ്. അവിടെ ഒരു പുരാതനമായ ഈഴവകുടുംബത്തിൽ കൊല്ലവർഷം 1032-ാമുണ്ടു ചിങ്ങമാസത്തിൽ ചതയം നക്ഷത്രത്തിൽ സ്വാമി ജനിച്ചു. മാതാപിതാക്കൾ നാർ സദവ്യത്തിയും ഈശ്വരഭക്തിയും ഉള്ളവർ ആയിരുന്നു. അമ്മൻ മാടനാശാൻ എന്ന ഒരു അദ്ധ്യാപകനും, അമ്മാവൻ കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ എന്ന ഒരു ചികിത്സകനും ആയിരുന്നു. സ്വാമിക്ക് മൂന്നു സഹോദരിമാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വാമി കുട്ടിക്കാലത്തിൽ ശാന്തനായിരുന്നില്ല, ചൊടിപ്പുള്ള ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നു. ചില സംഗതികളിൽ ഒരുവിധം വികൃതിയായിരുന്നു എന്നുകൂടിപ്പറയാം. വീട്ടിൽ പൂജയ്ക്കായി ഒരുക്കിവയ്ക്കുന്ന പഴവും പലഹാരങ്ങളും പൂജകഴിയുന്നതിനുമുൻപ് എടുത്ത് ഭക്ഷിച്ചു കളയുന്നതിൽ കുട്ടി അസാമാന്യമായ കൗതുകം കാണിച്ചു. “താൻ സന്തോഷിച്ചാൽ ദൈവവും സന്തോഷിക്കും.” എന്നു പറയുകയും തന്റെ ആ അകൃത്യത്തെ തടയാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെ ഏങ്ങനെയെങ്കിലും ആ ബാലൻ തോല്പിക്കുകയും ചെയ്യും. തീണ്ടാൻ പാടില്ലാത്ത കീഴ്

ജാതിക്കാരെ ദൂരത്തെവിടെ എങ്കിലും കണ്ടാൽ ഓടി എത്തി അവരെ തൊട്ടിച്ച് കൂളിക്കാതെ അടുക്കളയിൽ കടന്ന് സ്ത്രീകളെയും അധികം ശുദ്ധം ആചരിക്കാറുള്ള പുരുഷന്മാരെയും തൊട്ട് അശുദ്ധമാക്കുന്നത് കൂട്ടിക്ക് രസകരമായ ഒരു വിനോദമായിരുന്നു. ബുദ്ധിമാനും സുന്ദരനും തറവാട്ടിലെ ഏക പുത്രനുമായ കൂട്ടിയെ ആ വക കുറ്റങ്ങൾക്ക് മാതാപിതാക്കന്മാർ തല്ലിയിട്ടില്ല.

അദ്ധ്യായം 2

സ്വാമിയെ വിദ്യാരംഭം ചെയ്യിച്ചത് കേരവിപ്പെട്ട ചെമ്പഴന്തിപ്പിള്ളമാരുടെ താവട്ടിലെ അന്നത്തെ കാരണവരാണ്. അദ്ദേഹം ഒരു നല്ല ജോത്സ്യനും സ്ഥലത്തെ പാർവ്വതുകാരനുമായിരുന്നു. അക്ഷരാഭ്യാസവും അന്നത്തെ ഉന്നതതലത്തിലെ രീതി അനുസരിച്ച് സിദ്ധധർമ്മം, ബാലപ്രബോധനം, അമ്മരം, മുതലായ ബാലപാഠങ്ങളും കഴിഞ്ഞശേഷം, സ്വദേശത്ത് ഉയർന്നതരം പഠിത്തത്തിന് സൗകര്യം ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ സ്വാമിക്ക് പഠിപ്പ് മതിയാക്കേണ്ടിവന്നു. കൂടുംബത്തിലെ പ്രധാന ജോലി കൃഷിയായിരുന്നു. സ്വാമി തന്റെ പ്രായത്തിനനുസരിച്ച് അതിൽ സഹായിക്കുകയും അടുത്ത കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ കന്നുകാലികളെ മേച്ചുകൊണ്ടു കുന്നോരം കഴിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മദ്ധ്യാഹ്ന കാലത്ത് വൃക്ഷങ്ങളുടെ തണലുകളിൽ പശുക്കൾ മേഞ്ഞു നിൽക്കുമ്പോൾ സ്വാമി ഇലകൾ നിറഞ്ഞ മരക്കൊമ്പുകളിൽ കയറിയിരുന്ന് നീലവർണ്ണമായ ആകാശത്തെ നോക്കി മനോരാജ്യം ചെയ്കയും സംസ്കൃത പദ്യങ്ങൾ ഉരുവിട്ടുപഠിക്കുകയും ചെയ്ക പതിവായിരുന്നു. സന്ധ്യയ്ക്കു കൃഷിചെയ്തുണ്ടാക്കുന്നതിൽ സ്വാമിക്ക് വലിയ വാസനയായിരുന്നു. തന്നത്താൻ വെറിലക്കൊടി നട്ടുനന്നച്ചു വളർത്തിയിട്ടുള്ളതിനെ

പ്പുറി പലപ്പോഴും സ്വാമി പറഞ്ഞുരസിക്കാറുണ്ട്. ബാല്യം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു തന്നെ സ്വാമി ഒരു വലിയ സാത്വികനും ഭക്തനുമാണെന്നു ജനങ്ങൾ അറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു.

21-ാമത്തെ വയസ്സിൽ, അതായത് 1053-ൽ സ്വാമി സംസ്കൃതം പഠിപ്പാനായി കരുനാഗപ്പള്ളി താലൂക്കിൽ പൂതുപ്പള്ളി കുഞ്ചംപള്ളിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ അവർക്കു്ടെ അടുക്കലേക്കു പോയി. അവിടെ വാണപ്പള്ളി എന്ന പ്രസിദ്ധ കൂടുംബത്തിലാണ് സ്വാമി താമസിച്ചിരുന്നത്. കഴിഞ്ഞുപോയ തിരുവനന്തപരം പെരുനെല്ലി കൃഷ്ണൻ വൈദ്യർ, വെളുത്തേരി കേശവൻ വൈദ്യർ മുതലായി പലേ യോഗ്യന്മാരും സഹായായികളായിരുന്നു. ഈ സഹപാഠികളുടെയും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന മറ്റു പെരുപ്പക്കാരുടെയും സഹവാസത്തിനേക്കാൾ സ്വാമി അധികം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നത് ഏകാദശി മുതലായ വ്രതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചും പുരാണങ്ങൾ വായിച്ചും ദിവസം കഴിച്ചിരുന്ന അവിടത്തെ വൃദ്ധന്മാരുടെയും വൃദ്ധകളുടെയും സാഹചര്യത്തെ ആയിരുന്നു. ഉറക്കത്തിൽ പോലും ഈശ്വരനാമങ്ങളും മന്ത്രങ്ങളും സ്വാമിയുടെ മുഖത്തുനിന്നു സ്വതഃ പുറപ്പെടുന്നതായി പലരും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. സ്വാമിയുടെ ഇഷ്ടഗുരുകുടുംബം സാത്വികമായ സ്വഭാവവിശേഷത്തേയും പറ്റി പല കഥകളും ആസംഗതങ്ങളുമാണ്. ഭക്തിബഹുമാനപൂർവ്വം പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം കഥയെ വാണപ്പള്ളി തറവാട്ടിലെ കാരണവരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം സ്വാമി ഒരു വഞ്ചിപ്പാട്ടായി അവിടെവെച്ചു എഴുതിയത് ഇപ്പോഴും അവിടത്തുകാരിൽ ചിലർ പാടി കേൾക്കാറുണ്ട്. സ്വാമിയുടെ ഇഷ്ടദേവത അപ്പോൾ വിഷ്ണുവായിരുന്നു. ബാലകൃഷ്ണനെ പലപ്പോഴും മുൻപിൽ കൂത്താടുന്നതായി സ്വാമി പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ടത്രേ. സംസ്കൃതത്തിൽ പല വിഷ്ണുസ്തോത്രങ്ങളും സ്വാമി അന്ന് എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

സ്വാമിയുടെ ബുദ്ധിയും ഓർമ്മയും വലിയ ശക്തിയുള്ളവയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ വായിച്ച പുസ്തകങ്ങളേയോ കേട്ട വിഷയത്തേയോ മറക്കുക പതിവില്ലായിരുന്നു. രണ്ടുകൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ കാവ്യനാടകാലംകാരങ്ങളിൽ നല്ല വ്യുത്പത്തി സമ്പാദിച്ച് ഗുരുദക്ഷിണകഴിഞ്ഞ് അവിടത്തെ പഠിത്തം അവസാനിപ്പിച്ചു. ഗുരുനാഥനായ രാമൻപിള്ള ആശാൻ അവർകൾക്ക് എല്ലാ ശിഷ്യൻമാരിലും വച്ച് സാത്വികനായ സ്വാമിയിൽ സ്നേഹവിശേഷം ഉണ്ടായിരുന്നു. വാരണപ്പള്ളിയിൽ നിന്നു മടങ്ങിപ്പോരാൻ ഒരുങ്ങുമ്പോൾ ഒരു കഠിനമായ രക്താതിസാരം ആരംഭിച്ചതിനാൽ സ്വദേശത്തിൽ നിന്ന് ആളുകൾ ചെന്ന് സ്വാമിയെ കൊണ്ടുപോരികയാണുണ്ടായത്. സ്ഥലം വിട്ടുപോൾ രോഗത്തിന്റെ കാഠിന്യത്താൽ സ്വാമിക്ക് പ്രജ്ഞയില്ലായിരുന്നു. സ്വാമിയുടെ ആ സ്ഥിതിയിലുള്ള വേർപാടിൽ കരയാത്തവരായി അന്ന് അവിടെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

അദ്ധ്യായം 3

വീട്ടിൽമടങ്ങിവന്നതിനുശേഷം അധികം താമസിയാതെ തന്നെ രോഗം സുഖപ്പെട്ടു. കുറെക്കാലം ചെമ്പഴിയിൽ തന്നെ സ്വാമി കുട്ടികളെ വായിപ്പിച്ചു താമസിച്ചു. നാണു ആശാൻ എന്ന പഴയ പേർ സ്വാമിക്ക് അങ്ങനെ സിദ്ധിച്ചതാണ്. നാൾ പോകുംതോറും സ്വാമിക്ക് ഇതശ്വരഭക്തി വർദ്ധിക്കുകയും ലൗകിക ജീവിതത്തിൽ സക്തി കുറഞ്ഞുവരികയും ചെയ്തു. “ഗീതാഗോവിന്ദം” എന്ന പ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥം അക്കാലത്തു സ്വാമി ദിവസേന പാരായണം ചെയ്തിരുന്നതായി അറിയുന്നു. ഇതിനിടയിൽ മാതാപിതാക്കൾമാരുടെയും മറ്റും നിർബന്ധത്താൽ സ്വാമി വിവാഹം കഴിക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ വിഷയസുഖങ്ങൾക്കു സ്വാമിയെ പ്രാമോഹിപ്പിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നെ സ്വല്പ കാലത്തിനുള്ളിൽ അമ്മ മരിച്ചു. 1060-ൽ

അച്ഛനും കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചു. സ്വാമി ദാമ്പത്യ ബന്ധത്തിൽനിന്ന് ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ മോചിച്ചിരുന്നു. മാതാപിതാക്കൾമാരുടെ മരണശേഷം കുടുംബ ബന്ധത്തിൽ നിന്നും മോചിക്കുന്നത് സ്വാമിക്ക് എളുപ്പമായിത്തീർന്നു. കാരണവർ ഗൃഹഭരണത്തിനായി സ്വാമിയെ നിർബന്ധിച്ചു എങ്കിലും മതസംബന്ധമായ വിഷയത്തിൽ ജീവിതകാലം നയിപ്പാനായുള്ള തന്റെ ദൃഢനിശ്ചയത്തിന് ആ നിർബന്ധംകൊണ്ട് ഇളക്കം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. സ്വാമി ഇതിനുശേഷം വീട്ടിൽ താമസിക്കാതെയായി. രാത്രിയും പകലും സമീപത്തുള്ള ജനവാസമില്ലാത്ത കുന്നുകളിലും, കാടുകളിലും, പാറ ഉടുക്കുകളിലും, സമുദ്രതീരങ്ങളിലും, ക്ഷേത്രങ്ങളിലും, മറ്റ് ഏകാന്തസ്ഥലങ്ങളിലും സ്വാമി ധ്യാനനിരതനായി ഇരിക്കുന്നതും, ഏകാകിയായി സഞ്ചരിക്കുന്നതും പലപ്പോഴും പലരും കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

ഇക്കാലത്ത് സ്വാമി, 'പ്രാചീന മലയാളം' മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവായ കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പി എന്ന മഹാനുമായി പരിചയപ്പെടുകയും ആ വഴി തിരുവനന്തപുരത്തു "തൈക്കാട്ട് അയ്യാവ" എന്ന സുബ്രഹ്മണ്യഭക്തനും യോഗിയുമായ ഗുരുവിന്റെ അടുക്കൽനിന്ന് യോഗദ്വ്യാസസംബന്ധമായ ഉപദേശം കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. സ്വാമി സുബ്രഹ്മണ്യോപാസകനായത് ഇതുമുതലാണ്. ഇങ്ങനെ രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലം സ്വദേശത്തുതന്നെ പല സ്ഥലങ്ങളിലുമായി യോഗം ശീലിച്ചുകൊണ്ട് താമസിക്കുകയും സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്തു. വേളിയിൽ സമുദ്രതീരത്ത് ഒരു കൂടിക്കെട്ടി സ്വാമി കുറേനാൾ അതിൽ താമസിക്കുകയും അതിനുശേഷം അഞ്ചുതെങ്ങിൽ ഒരു ഒഴിഞ്ഞ പഴയക്ഷേത്രത്തിൽ കുറേനാൾ ഇരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവിടെ ചിലരെ ഇഷ്ടമുള്ള സമയങ്ങളിൽ സ്വാമി സംസ്കൃതം വായിപ്പിച്ചിരുന്നു. സ്വാമിയെ അക്കാലങ്ങളിൽ ഏതാനും ദിവസം സ്ഥിരമായി ഒരു ദിക്കിൽ കാണുക പതിവില്ല. കുറേനാൾ സ്വദേശത്ത്

എങ്ങുംതന്നെ കണ്ടില്ല. അപ്പോൾ ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയിലുള്ള പഴനി തുടങ്ങിയ പല മഹാക്ഷേത്രങ്ങളും സ്വാമി സന്ദർശിച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. ആ സഞ്ചാരത്തിൽ സ്വാമി ഭിക്ഷാന്നംകൊണ്ടു ഉപജീവിക്കുകയും, വഴിയമ്പലങ്ങളിൽ കിടന്നുറങ്ങുകയും ആണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഇങ്ങനെയുള്ള സഞ്ചാരങ്ങളിൽ സ്വാമി കുറേ പലപ്പോഴും ആപത്തുകൾ നേരിടാൻ പോയതായും, അതിൽനിന്നൊക്കെയും അൽഭുതകരമായ വണ്ണം രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായും പല കഥകളും കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം 4

കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു സ്വാമി മടങ്ങിയെത്തി. ഏകാകിയായും അജ്ഞാതനായും കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തും സ്വാമി ഇക്കാലത്തു സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു. സ്വാമിയുടെ ദൃഢമായ ബ്രഹ്മചര്യവും, തപസ്സും, യോഗവും ക്രമേണ അൽഭുതകരങ്ങളായ ഫലങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. ചെല്ലുന്ന ഭിക്ഷ്വെല്ലാം കൃഷ്ണം മുതലായ മഹാരോഗങ്ങൾ പിടിപ്പെട്ടവർ സ്വാമിയുടെ അടുക്കൽ വന്നുചേരുകയും, ഏതെങ്കിലും ഒരു പച്ചിലയോ എന്തെങ്കിലും ഒരു ഭക്ഷണസാധനമോ എടുത്തുകൊടുത്ത് അവരുടെ രോഗങ്ങളെ സ്വാമി സുഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സ്, അപസ്മാരം മുതലായ ഉപദ്രവങ്ങൾ വളരെക്കാലം കഷ്ടത അനുഭവിച്ചിരുന്ന രോഗികൾക്കു സ്വാമിയുടെ ദർശനമാത്രത്താൽതന്നെ പൂർണ്ണസുഖം കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അനവധി കുട്ടിച്ചാത്തന്മാരുടെ ഉപദ്രവങ്ങളെയും സ്വാമി വീലക്കി മാറ്റിയിട്ടുണ്ട്. നാനാജാതിക്കാരായ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ പല മാനുതറവാടുകളിലുമുള്ള വന്ധ്യകൾ സ്വാമിയുടെ കൈകൊണ്ടു വല്ല പഴമോ മറ്റോ വാങ്ങി ഭക്ഷിക്കുകയോ സ്വാമിയുടെ ഒരു അനുഗ്രഹവാക്കു ലഭിക്കുകയോ ചെയ്തശേഷം താമസിയാതെ ഗർഭംധരിച്ചു പ്രസവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഒരിക്കലും കൂടിവിടാത്ത അനേകം മദ്യപൻമാരുടെ മദ്യപാനവും സ്വാമി നിർത്തിയിട്ടുണ്ട്. സ്വാമിയുടെ വാക്കിനെ ലംഘിച്ചു കൊതിക്കൊണ്ടു വീണ്ടും മദ്യപാനം ആരംഭിച്ച ചിലർ മദ്യം കാണുമ്പോൾ ഹർദ്ദി കുുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

സ്വാമിയുടെ ഈ അദ്ഭുതപ്രവൃത്തികളും സാത്വികനിഷ്ഠയും കണ്ടു വിശ്വാസത്താൽ പലരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഇശ്വരന്റെ പേരിൽ എന്ന പോലെ നേർച്ചകൾ നേരുകയും ഭാഗശാന്തി മുതലായ ഫലങ്ങൾ അതിൽനിന്നും അവർക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ താരുണ്യദശയിൽ പ്രകൃത്യാ സുഖവും ശാന്തഹൃദയനുമായ സ്വാമി ഏതു ജനക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ കാണപ്പെട്ടാലും യോഗശക്തികൊണ്ട് ഉജ്ജ്വലമായ മുഖത്തുള്ള പ്രത്യേക തേജോവിശേഷം അവിടന്ന് ഒരു അമാനുഷനാണെന്നു വിളിച്ചു പറയുമായിരുന്നു. സ്വാമി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്നു തെറ്റി ഒഴിഞ്ഞു ഏകാന്തമായി സഞ്ചരിക്കുക സാധാരണയായിരുന്നു. അക്കാലത്തു ഗ്രാമങ്ങളിലോ നഗരങ്ങളിലോ അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നതിന് ഒരു വലിയ പുരുഷാരം ചുറ്റും കൂടുക പതിവാണ്. സ്വാമി അക്കാലത്തു സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും അതിമനോഹരങ്ങളായ പല സുബ്രഹ്മണ്യസ്തോത്രങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അന്നു പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പുതിയ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി നാട്ടിൽ ബാധിച്ചിരുന്ന നാസ്തിക വിചാരങ്ങൾക്കു സ്വാമിയുടെ ജീവിതം തന്നെ പലർക്കും ഒരു പരിഹാരമായിരുന്നു എന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

ഈയിടയിൽ കുറെക്കാലം സ്വാമി ഭക്ഷ്യപേയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു ജാതിഭേദമോ വകഭേദമോ വിചാരിക്കാതെ കൊടുക്കുന്നവരുടെ കൈയിൽ നിന്നു കിട്ടുന്നതെല്ലാം വാങ്ങിക്കഴിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ചില വിഷഭക്ഷണങ്ങൾപോലും സ്വാമി ഭക്ഷിച്ചിട്ടു യാതൊരു വ്യാപത്തും ഉണ്ടാകാതെ ഇരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് 1063-ാമാണ്ടിടയ്ക്ക് ഒരു കാട്ടുപ്രദേശമായിരുന്ന അരുവിപ്പുറം സ്വാമി സന്ദർശിച്ചത്. ജനവാസമില്ലാത്ത ആ സ്ഥലത്തെ മനോഹരമായ നദീപ്രവാഹം പാറകളിൽ തടഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന ഗംഭീരമായ മുഴക്കവും, കരയിലെ പാറ ഇടുക്കുകളും, മണൽതീട്ടകളും, രണ്ടു വശത്തുമുള്ള ഉന്നതമായ കുന്നുകളും വൃക്ഷലതാദികൾ നിറഞ്ഞ പച്ചനിറമായ കാടുകളും ഏകാന്തപ്രിയനായ സ്വാമിയെ സാമാന്യത്തിലധികം ആകർഷിച്ചു. സ്വാമി ചില അവസരങ്ങളിൽ അവിടെയുള്ള പാറയിടുക്കുകളിൽ അനേകദിവസം തുടർന്നുകൊണ്ടു യാതൊരു ആഹാരവും കൂടാതെയും താൻ അവിടെയുള്ള വിവരം ആരും അറിയാതെയും കഴിച്ചു കൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ക്രമേണ ജനങ്ങൾ സ്വാമിയുടെ അവിടെയുള്ള സഞ്ചാരത്തെയും സങ്കേതസ്ഥലങ്ങളേയും മനസ്സിലാക്കി, ചില ഭക്തന്മാർ അടുത്ത ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഭക്ഷണങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തുതുടങ്ങി. ഇതിനുശേഷം അരുവിപ്പുറം അധികകാലം ഒരു ഏകാന്ത സ്ഥലമായിരുന്നില്ല. പല ദിക്കുകളിൽനിന്നും സ്വാമിയെ അന്വേഷിച്ച് ആളുകൾ അവിടെ എത്തിത്തുടങ്ങി. രോഗം ശമിപ്പിക്കുകയും ഭൂതങ്ങളെ ഒഴിക്കുകയും ഉപദേശം നൽകുകയും ശാസ്ത്രാർത്ഥങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും മറ്റു പ്രകാരത്തിൽ സാധുക്കളെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ഭാരം ആ വിജനത്തിലും സ്വാമിയെ പിൻതുടർന്നു. സ്വാമിയുടെ ദൂരെദർശനം, പരഹൃദയജ്ഞാനം മുതലായ സിദ്ധികളുടെ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ അക്കാലത്തു ജനങ്ങൾ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. നാനാജാതിക്കാരായ പല ഭക്തന്മാർ സ്വാമിയെ സന്ദർശിപ്പാൻ അവിടെ വരികയും അവരിൽ ചിലർ സ്വാമി

യുടെ ശീഷ്യൻമാരായി തീരുകയും ചെയ്തു. പല
 ദിക്കുകളിലുള്ള ഭക്തൻമാരായ ഗൃഹസ്ഥൻമാർ അരി
 മുതലായ സംഭാരങ്ങളോടുകൂടി അവിടെവന്നു സ്വാമി
 ക്കും കൂടെയുള്ളവർക്കും സദ്യകൾ കഴിച്ചു മടങ്ങിപ്പോ
 വുക പതിവായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ സ്വാമിയുടെ സാന്നി
 ദ്യംകൊണ്ടുതന്നെ അവിടം വേഗത്തിൽ ഒരു പുണ്യ
 സ്ഥലമായി പരിണമിച്ചു. സ്വാമി ഇല്ലാത്ത സമയങ്ങ
 ലിൽ കൂടിയും ജനങ്ങൾ അവിടെ വന്നു സ്നാനം ചെ
 യ്തു തൊഴുതുപോകുവാൻ തുടങ്ങി. അതിനുശേഷം
 അവിടെ ഒരു ആരാധനാ സ്ഥലം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ
 കൊള്ളാമെന്നു സ്വാമി ചിലരോട് പറുകയും അങ്ങനെ
 എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിൽ തനിക്കുള്ള ആഭിമു
 ഖ്യത്തെ പതിവായി തന്നെ വന്നുകാണുന്ന ഭക്തൻ
 മാരായ ചില ചെറുപ്പക്കാരോടു സൂചിപ്പിക്കുകയും
 ചെയ്തു. 1063-മാണ്ടത്തെ ശിവരാത്രി സമീപി
 ച്ചാണ് സ്വാമിയുടെ ഈ അഭിലാഷം പൂർത്തായത്.
 വിഗ്രഹങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനോ ക്ഷേത്രങ്ങളോ കെട്ടിട
 ങ്ങളോ പണിയിക്കാനോ ആ കാട്ടുപ്രദേശത്ത് യാ
 തൊരു സൗകര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വാമി അതൊ
 ന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടുവെങ്കിലും നദിയുടെ കിഴക്കെ തീര
 ൽ ഉള്ള ഒരു പാറയെ പീഠമായി സങ്കല്പിച്ച് അതിൻ
 മേൽ ഏതാണ്ട് ഒരു ശിവലിംഗാകൃതിയിൽ ആററിൽ
 കിടന്ന ഒരു ശിലാഖണ്ഡം എടുത്ത് ശിവരാത്രി ദിവ
 സം പ്രതിഷ്ഠ നടത്താനാണ് സ്വാമിയുടെ ഭാവം എന്ന
 റിയുകയും അടുത്തുള്ള ജനങ്ങൾ തങ്ങളാൽ കഴിയുന്ന
 ചില ചെറിയ ഒരുക്കങ്ങൾ അതിനായി ചെയ്കയും
 ചെയ്തു. സ്വാമി ഇരിക്കുന്നതായറിഞ്ഞ് ഏതാനും
 വ്രതക്കാരും ഭജനക്കാരും ശിവരാത്രിനാൾ രാത്രി “ഉറ
 ക്കിളയ്ക്കാ”നായി അവിടെകൂടി. പ്രതിഷ്ഠയുടെ സം
 ഭാരമായി ഉണ്ടായിരുന്നത് കുറെ പുഷ്പങ്ങളും വീള
 ക്കുകളും നാദസ്വരവായനയും മാത്രമായിരുന്നു. പീഠ
 മായി സങ്കല്പിച്ചിരുന്ന പാറയുടെ മീതെ ഒരു ചെ
 റിയ പന്തൽ കെട്ടിയിരുന്നു. അർദ്ധരാത്രിയോടുകൂടി
 സ്വാമി സ്നാനം ചെയ്തുവന്ന് അതിനകത്തു കടന്നു

പ്രതിഷ്ഠിക്കാനുള്ള ശിലയെ കൈയിൽ എടുത്തു ധ്യാനിച്ചു കൊണ്ടു രാത്രി മൂന്നുമണിവരെ ഒരു നിലയിൽ നിന്നു. സ്വാമിയുടെ തേജോമയമായ മുഖത്ത് ആ സമയം അശ്രുധാരകൾ പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കാണികൾ ഭക്തിപരവശൻമാരായി പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രം ഉച്ചത്തിൽ ജപിച്ച് ഏക മനസ്സോടെ ചുറ്റും നിന്നു. മൂന്നുമണിക്ക് ശിലയെ സ്വാമി പീഠത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് അഭിഷേകം ചെയ്തു. ആ സമയത്തു ചില അൽഭുതങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുള്ളതായി പലരും പറയുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് സ്വാമിയുടെ മതസംസ്ഥാനമായ സ്മാപനങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതായ അരുവിപ്പുറം ക്ഷേത്രം ആരംഭിച്ചത്.

ഈ പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കുശേഷം സ്വാമി മുൻപിലത്തെക്കാൾ അധികം അരുവിപ്പുറത്ത് താമസിക്കുക പതിവായി. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചു. അവിടെ വരുന്ന കാണിക്കൾ എടുത്തു മുതൽക്കൂടിയും സംഭാഷനകൾ പിരിച്ചും ജനങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠാസ്മലത്ത് ഒരു ശ്രീകോവിൽ കെട്ടിച്ചു. ചില ഭക്തന്മാരായ ശിഷ്യന്മാരെ സ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിൽ ശാന്തിക്കാരാക്കി. പഠിപ്പുള്ള ശിഷ്യൻമാരിൽ ചിലരെക്കൊണ്ട് അവിടെ ഒരു പള്ളിക്കൂടം കെട്ടിച്ച് അടുത്തുള്ള കുട്ടികളെ മലയാളം പഠിപ്പിക്കാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്തു. ഇക്കാലത്താണ് സ്വാമി പ്രസിദ്ധമായ 'ശിവശതകം' എന്ന മണിപ്രവാളസന്തോത്രം നിർമ്മിച്ചത്.

അദ്ധ്യായം 6

ഇതിനു മുൻപേ തന്നെ സ്വാമിക്ക് അഭൈത ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപത്തി വർദ്ധിച്ചിരുന്നു. പല വേദാന്തികളുമായി സ്വാമി സഹവാസം ചെയ്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കന്യാകുമാരിക്ക് സമീപമുള്ള ശ്രീ

തിപ്പെട്ട മരുതാമലയിൽ സ്വാമി കൂടക്കൂടെ പോയി പണിതുന്നു. നാഗരുകോവിലിനു സമീപം ഒരിടത്ത് അപ്പോൾ ഒരു യോഗിനി നിർവ്വീകലപസമായിയിൽ കിടന്നിരുന്നത് സ്വാമി പാപ്പോഴും സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ മഹാനുഭാവ സ്വാമിയെ ഒരിക്കൽ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നു.

ഇക്കാലത്തു സ്വാമി തമിഴിൽ നല്ല അറിവു സമ്പാദിക്കുകയും വേദാന്ത വിഷയമായി അനേകം പാട്ടുകൾ ആഭാഷയിൽ എഴുതുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. “തിരുക്കുറളും” “ഔവിളൊടുക്ക” എന്ന പ്രൗഢഗ്രന്ഥവും സ്വാമി തമിഴിൽ നിന്നും മലയാളത്തിൽ പദ്യരൂപേണ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതായും അറിയാം. സ്വാമിയെപ്പോലെ അസാമാന്യമായ ‘ബുദ്ധിഗക്തിയും’ ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യവും, അനുഷ്ഠാനവും അനുഭവവും ഒത്തുചേർന്ന ഒരു വേദാന്തി ദുർലഭമായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നത് വിദ്വാൻമാർക്കു കൗതുകകരമായിരുന്നു. പ്രസിദ്ധ തത്വജ്ഞാനിയായി കഴിഞ്ഞുപോയ പ്രൊഫസർ സുന്ദരംപിള്ള (എം. എ.) അവർകൾ തുടങ്ങിയ യോഗൻമാരുടെ അസാമാന്യമായ ശ്രാദ്ധയ്ക്കും ഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾക്കും സ്വാമി പാത്രമായിത്തീർന്നിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 7

അരുവിപ്പുറത്തെ പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കുശേഷം സ്വാമി ചിറയിൻകീഴ് വക്കത്ത് വേലായുധൻകോവിൽ എന്ന ഒരു പഴയ സുബ്രഹ്മണ്യക്ഷേത്രം പുതുക്കി പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും വക്കത്തുതന്നെ ദേവേശ്വരം എന്ന വേറൊരു ശിവക്ഷേത്രം കൂടി പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ തെക്കേ അറ്റം മുതൽ വടക്കേ അറ്റം വരെ സ്വാമിയുടെ പേരു ശക്തിയോടുകൂടി പരക്കുകയും പല ഇടത്തു

മുള്ള പ്രധാന യോഗ്യന്മാരെല്ലാം സ്വാമിക്കു പരിചിതരായോ ശിഷ്യന്മാരായോ തീരുകയും ചെയ്തു, അക്കാലത്തു ചടക്കൻ പറവൂരിലും ആലുവയിലും സ്വാമി ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം പോയി താമസിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവിടെ അഭൈതാശ്രമം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആലുവാപ്പുഴയിൽ അന്നു കൂളിച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഒടുവിൽ സ്വാമി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അരുവിപ്പുറത്തു ക്ഷേത്രത്തോടു ചേർത്ത് ഒരു സന്യാസിമഠം ഉറപ്പിക്കേണമെന്നും അതു മൂലമായി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മതസംബന്ധമായ അറിവുവർദ്ധിപ്പിച്ചു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഹിംസ മുതലായ അകൃത്യങ്ങളെ തടയുകയും ദുർദ്ദേവതാരാധനകളെ നിറുത്തൽ ചെയ്കയും സാത്വികമായ ആരാധനാക്രമങ്ങളെ പ്രചാരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യണമെന്നും സ്വാമി തീർച്ചയാക്കിയതായി അവിടത്തെ പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. പറവൂർ മുതൽ നെയ്യാറ്റുംകരവരെ ഈഴവരുടെ പഴയ ദേവിക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പലതിലും നടന്നിരുന്ന ആട്, കോഴി മുതലായ ജന്തുക്കളെ ബലികൊടുക്കുന്ന അനാചാരം സ്വാമിയുടെ വാക്കാൽ അന്നുമുതൽ ജനങ്ങൾ പല സ്ഥലത്തും വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഹിംസയുടെയും ദുർദ്ദേവതാരാധനയുടെയും ദോഷത്തെപ്പറ്റി സ്വാമി പല സാരമായ ലഘുലേഖനങ്ങളും സ്വന്തമായി എഴുതി പ്രാസംഗികന്മാരെ ഏൽപ്പിച്ചു പരസ്യമായും മതപരിഷ്കരണ വിഷയത്തിൽ പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തിച്ചിരുന്നു. അരുവിപ്പുറം ക്രമേണ ഒരു സന്യാസി മഠമായിത്തീർന്നു. പഠിപ്പും കേ്തിയും ഉള്ള പല ചെറുപ്പക്കാരും അവിടെവന്നു സ്വാമിയുടെ ശിഷ്യന്മാരായി താമസം തുടങ്ങി. മറ്റെന്തെങ്കിലും സ്ഥിരമായ സ്ഥാപനമാക്കേണ്ട ആവശ്യകത വർദ്ധിച്ചുവന്നു.

1068-ൽ സ്വാമി തിരുവനന്തപുരത്തിനടുത്തുള്ള കുളത്തൂർ ഈഴവരുടെ വകയും വളരെ പുരാതനവും

ആയ കോലത്തുകര ഭഗവതീക്ഷേത്രം പൊളിച്ചുമാറി തൽസ്ഥാനത്ത് ഒരു ശിവക്ഷേത്രം നിർമിച്ചു പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു.

1069-ൽ സ്വാമി അരുവിപ്പുറം മഠത്തിലെ ധർമ്മ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിപ്പാനും ജനങ്ങളിൽനിന്നും പണം യാചിച്ചും മറ്റും അതിനെ വർദ്ധിപ്പിപ്പാനുമായി ചില വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്തു. 1070-ൽ സ്വാമി ശിഷ്യസമേതനായി മഠത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ചില ആവശ്യങ്ങൾക്കായി പറവൂർവരെ സഞ്ചരിക്കുകയും അവിടെനിന്ന് ബാംഗ്ലൂർവരെ പോയി ഡോക്ടർ പത്പ്പു അവർകളെ കണ്ടു മടക്കത്തിൽ ചിദംബരം, മധുര മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു തിരുനൽവേലിവഴിയായി തിരിച്ചെത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ അവസരത്തിൽ ശിഷ്യൻമാരിൽ ചിലരുടെ ഉയർന്നതരം പഠിത്തങ്ങൾക്കായി സ്വാമി ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തതും അവരിൽനിന്നു മഠത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

തിരുവനന്തപുരത്തിന് തെക്ക് കോവളം എന്ന സുഖവാസസ്ഥലത്തിനുസമീപം മുട്ടയ്ക്കാട് എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു മനോഹരമായ കുന്ന്മേൽ സ്വാമി ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ ഒരു സുബ്രഹ്മണ്യക്ഷേത്രത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠ നടത്തി. ആ ക്ഷേത്രവും അതിന്റെ ചിലവിലേക്കായി കുറെ ഭൂസ്വത്തുകളും അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ കൊച്ചുകുട്ടി വൈദ്യർ അവർകൾ 1074-ൽ സ്വീകരിച്ചു ഭാനം എഴുതിക്കൊടുത്തു.

അവിടെ പഠിപ്പിപ്പിൻ നിന്ന് നിർമ്മലജലം ഉറിക്കാണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഉറവുണ്ട്. അതിനടുത്ത് നല്ല ഭംഗിയും സൗകര്യവും ഉള്ള ഒരുമഠം കൂടി ടി വൈദ്യർ ഇപ്പോൾ കെട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.

. 1074-ാംമാണ്ടു് അരുവിപ്പുറം ക്ഷേത്രത്തിന്റെ

യും മാത്തിന്റെയും അഭിവൃദ്ധിയേയും ഭരണത്തെയും ഉദ്ദേശിച്ചു നെയ്യാറ്റിൻകര, തിരുവനന്തപുരം ഈ താലൂക്കുകളിലുള്ള സ്വജനങ്ങളിൽ ഏതാനും മാന്യന്മാരെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് “അരുവിപ്പുറം ക്ഷേത്രയോഗം” എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘം ഏർപ്പെടുത്തി ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവാദികാര്യങ്ങൾ ആ സംഘംമുഖേന നടത്തിവന്നു. ഇതിനിടയ്ക്ക് മദ്യവിരുദ്ധവിതരണവും ഉത്തര തിരുവിതാംകൂറിലും ഉള്ള ചില സ്ഥലങ്ങളിൽകൂടി അതാതു സ്ഥലങ്ങളിലെ സ്വജനങ്ങളുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം സ്വാമി ക്ഷേത്രങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊടുക്കുകയും അവിടെ എല്ലാം പരിഷ്കൃതമായ ആരാധനാക്രമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. 1076 (1901) ലെ തിരുവിതാംകൂർ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടിൽ ഈഴവസമുദായത്തെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന ഭാഗിൽ സ്വാമിയെപ്പറ്റി “A pious religious reformer” (ഒരു സാത്വികനായ മതപരിഷ്കാരകൻ) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽനിന്ന് സ്വാമിയുടെ മതസംബന്ധമായ പ്രവൃത്തികൾക്ക് അനുതരനെന്നു ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രസിദ്ധി ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്.

അദ്ധ്യായം 8

1078 ധനു 23-ാം തീയതി സ്വാമി തന്റെ മതസംബന്ധമായും സമുദായസംബന്ധമായും ഉള്ള ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനായി “ശ്രീനാരായണധർമ്മ പരിപാലനയോഗം” സ്ഥാപിക്കുകയും അരുവിപ്പുറം ക്ഷേത്രയോഗം അതിൽ ലയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ സ്വാമി വടക്കൻ പറവൂർ ശ്രീനാരായണ മംഗലം ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രതിഷ്ഠാകർമ്മത്തിനു പോകുകയും അവിടെനിന്നു തൃപ്രയാറിനു സമീപമുള്ള പെരിങ്ങോട്ടുകര, വലപ്പാട്, വാടാനപ്പള്ളി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽപോയി വീണ്ടും പറവൂർ എത്തുകയും മകരം 20-ാം തീയതിയോടുകൂടി പ്രതിഷ്ഠാ കഴിഞ്ഞു

ശിവരാത്രിയ്ക്കുമുമ്പ് അരുവിപ്പുറത്ത് മടങ്ങി എത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ യാത്രയിൽ സ്വാമി സഞ്ചരിച്ച പല സ്ഥലങ്ങളിലുമുള്ള പ്രധാന യോഗ്യന്മാരെ യോഗത്തിൽ അംഗങ്ങളായി ചേർക്കുകയും, ചില ദിക്കിൽ മതസംബന്ധമായ ചില സ്ഥാപനങ്ങൾ ആരംഭിക്കാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

സ്വാമി 1079-ാമാണ്ടുമുതൽ ആചാരപരിഷ്കരണവിഷയത്തിൽ ദൃഷ്ടിപ്പെടുകയും സ്വജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ താലിപ്പെട്ട് മുതലായ അനാവശ്യ അടിയന്തിരങ്ങളെ നിർത്തൽ ചെയ്യാനും ഒരു പുതിയ വിവാഹരീതിയും ചടങ്ങുകളും ഏർപ്പെടുത്തി പ്രചാരപ്പെടുത്തുവാനും ആരംഭിച്ചു. ഈ സംഗതികൾക്കായി സ്വജനങ്ങളുടെ പല മഹാസഭകളിലും സ്വാമിതന്നെ സന്നിഹിതരായിരുന്നു ജനങ്ങളെ ഗുണഭോഷിക്കുകയും ഈ അഭിപ്രായത്തെ എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗം (ശ്രീനാരായണ ധർമ്മ പരിപാലനയോഗം) മൂലമായും മറ്റു പ്രകാരത്തിലും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമായി ഈഴവരുടെ ഇടയിൽ മിക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും കെട്ടുകല്യാണം വേഗത്തിൽ നിന്നുപോകയും ഒരു പുതിയ വിവാഹരീതി നടപ്പാകുകയും ചെയ്തു.

മദിരാശി ഹൈക്കോർട്ടു ജഡ്ജി സദാശിവയ്യരവർ കൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ ചീഫ് ജസ്റ്റീസ് ആയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വിധി കല്പിച്ചതിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

"I hope I might be pardoned for expressing in conclusion my very great satisfaction that through the efforts of the venerable Asan of the Ezhava Community and his Ezhava Samajam, most desirable reforms (or rather the relinquishments of the medieval pernicious customs and conventions which have outlived their

original usefulness and which are unsuited to the needs of a progressive community) are taking place among the Ezhavas without the necessity at present to the resort to the legislature. I allude especially to the fast-dying customs of polygamy and polyandry (through restricted to the case of a woman being the common wife of brothers) the now unmeaning Thalikettu or Minnakettu ceremony, the conniving by the Society at the loss of virginity by an unmarried girl remaining in her mother's house and so on. C. A. No: 46 & 47 of 1083.

ഈഴവസമുദായത്തിലെ വന്ധ്യനായ ആശാന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള ഈഴവ സമാജത്തിന്റെയും ഉദ്യമത്താൽ ഏറ്റവും സ്വപ്നാർത്ഥമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ (അതായത് ആദ്യകാലത്തെ ഉപയോഗം നശിച്ചു വർദ്ധമാനമായ സമുദായത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്ക് അനുചിതവും ദോഷകരവുമായ വിധത്തിൽ ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഇടക്കാലത്തെ ആചാരങ്ങളേയും നടപടികളേയും നിർത്തൽ ചെയ്യുന്ന ഏർപ്പാട്) നിയമ നിർബന്ധം കൂടാതെ തന്നെ ഇപ്പോൾ ഈഴവരുടെ ഇടയിൽ നടന്നുവരുന്നതിനെപ്പറ്റി എനിക്കുള്ള സന്തോഷത്തെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത് ക്ഷന്തവ്യമായിരിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. ശീഘ്രത്തിൽ നാമാവശേഷമായി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബഹുഭാര്യത്വത്തേയും ബഹുഭർതൃത്വത്തേയും (ബഹുഭർതൃത്വത്തിൽ അനേക സഹോദരന്മാർക്കുകൂടി ഒരു ഭാര്യ എന്നുള്ള ഒരു ക്ഷീപ്രതമുണ്ടെന്നിരുന്നാലും) ഇപ്പോൾ അർത്ഥശൂന്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന താലികെട്ട് അല്ലെങ്കിൽ മിന്നുകെട്ടു കല്യാണത്തേയും മറ്റുമാണു ഞാൻ പ്രത്യേകം ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ മിന്നുകെട്ടുകൊണ്ട് വിവാഹം കഴിയാതെ അമ്മയുടെ വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്ന പെൺകുട്ടിയുടെ ബ്രഹ്മചര്യഭംഗത്തിൽ സമുദായം കടാക്ഷിക്കുകയാണ്. (തി.ല.റി. 24-ാം വാല്യം 157 മുതൽ 168 വരെ പേജുകൾ നോക്കുക 1083-ൽ കൃ.അ.നമ്പർ 46-ാം 47-ാം)

ഇതിൽനിന്നു സ്വാമിയുടെ ആചാര പരിഷ്കരണ സംബന്ധമായ ഏർപ്പാടുകൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള വിദ്വൽസമ്മതിയും അഭിനന്ദനവും വെളിവാകുന്നതാണ്.

ഈ കാലത്തും സ്വാമി സാഹിത്യ സംബന്ധമായ ശ്രമങ്ങളിൽ നിന്നു വിരമിച്ചിരുന്നില്ല. സ്വാമിയുടെ പരിപക്വമായ ജ്ഞാനാനന്ദഭൂതികളെ സംഗ്രഹിച്ചെഴുതിട്ടുള്ള “ആത്മോപദേശശതകം” എന്ന മൂന്നിപ്രവാള പദ്യഗ്രന്ഥം പുറത്തുവന്നത് ഈ അവസരത്തിലാണ്.

“അയലു തഴപ്പതിനായിപ്രയത്നം
നയമറിയും നരനാചരിച്ചിടേണം.”

* * * * *

“അവരവരത്മസുഖത്തിനാചരിക്കു-
ന്നവ, യപരന്റെ സുഖത്തിനായ്വരേണം.”

* * * * *

“പലമതസാരവുമേകമെന്നു പാരാ
തൂലകിലൊരാനയിലന്യരെന്ന പോലെ
പലവിധയുക്തിപറഞ്ഞു പാമരൻമാ-
രവരു കണ്ടലയാതിരുന്നിടേണം.”

എന്നിങ്ങനെയുള്ള തത്വരത്നങ്ങൾ ആ മണിപ്രവാള മാലയിൽ ധാരാളമാണ്.

ഈ കാലത്ത് സ്വാമി കൂടെക്കൂടെ കുററാലും, പാപ നാശം മൂതലായതീർത്ഥസ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി വിശ്രമിച്ചിരുന്നു. 1079-ാമാണ്ട് സ്വാമി വർക്കല ഇപ്പോൾ ശിവഗിരിമഠം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന കുന്നിനു സമീപം ഒരു ദിക്കിൽ പതിവായി ചെന്നിരിക്കുകയും ഒരു കൂടിലുകെട്ടി അതിൽ കുറേനാൾ താമസിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിനു ചുറ്റും വഴുതിന, പയർ, കഞ്ഞിരി, വെണ്ട മുതലായ സസ്യങ്ങൾ കൃഷിചെയ്തിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ കൃഷിസ്ഥലത്തിന്റെ തെക്കുവശത്തായി ഒരു കുന്നുണ്ടായിരുന്നത് ആരുടെയും പേരിൽ പതിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു മനസ്സിലാവുകയാൽ തന്റെ ഇരിപ്പു സ്വാമി ക്രമേണ ആ സ്ഥലത്തേക്കുമാറി. കുന്നിന്റെ മുകളിൽ ഒരു പർണ്ണശാല കെട്ടി മിക്കവാറും സ്ഥിരമായി തന്നെ താമസിച്ചു എന്നു പറയാം.

മുൻപ് അരുവിപ്പുറത്ത് എന്ന പോലെ പല സ്ഥലത്തു നിന്നും ജനങ്ങൾ അവിടെ വന്നുകൂടാൻ തുടങ്ങി. കുന്നിന്റെ മുകളിൽ സ്വാമിയുടെ പർണ്ണശാല ഇരുന്ന സ്ഥലത്താണ് ഇപ്പോൾ ശിവപ്രതിഷ്ഠ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെയും സ്വാമി ക്രമേണ മറങ്ങളും ക്ഷേത്രങ്ങളും കെട്ടാൻ ആരംഭിച്ചു. കുന്നു തന്റെ പേരിൽ പതിപ്പിക്കുകയും ദാനമായും മറ്റും കിട്ടിയ സമീപത്തുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ അതോടുചേർക്കുകയും സ്ഥലത്തിന് ശിവഗിരി എന്നു പേർകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കൊല്ലം ആദ്യമാണ് സിവിൽ കോടതികളിൽ ഹാജരാകേണ്ട നിർബന്ധത്തിൽ നിന്നു സ്വാമിയെ എസ്. എൻ. ഡി. പി യോഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷന്റെയും സമുദായ ഗുരുവിന്റെയും നിലയിൽ തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റിൽനിന്നു ഒഴിവാക്കിയത്.

1080 ധനുമാസത്തിൽ എസ്. എൻ. ഡി. പി യോഗത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വാർഷികയോഗം ഒരു വ്യവസായ പ്രദർശനത്തോടുകൂടി കൊല്ലത്തു വെച്ചു നടന്നു. യോഗത്തിന്റെ സ്മരം പ്രസിഡണ്ടിന്റെ നിലയിൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട ഒരു ക്യാബിൻബോട്ടിൽ സ്വാമിയെ ശിവഗിരിയിൽനിന്നു കൊല്ലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുവാൻ ജനങ്ങൾ ഉത്സാഹപൂർവമായ ഒരുക്കം കൂട്ടി. പ്രകൃത്യാ ആഡംബരവിമുഖനായ സ്വാമി ആ ബോട്ടിൽ കയറിപ്പോകാതെ തൽക്കാലം ജനങ്ങൾക്ക് വലിയ ആശാഭംഗത്തെയാണ് ഉണ്ടാക്കിയതെങ്കിലും ആ മഹായോഗം കൂടിയിരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ തന്റെ അപ്രതീക്ഷിതമായ സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ സഭയെ അലങ്കരിക്കുകയും ജനങ്ങളെ സവിശേഷം സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം 10

സ്വാമിയുടെ പേർ മുൻപുതന്നെ മലബാറിൽ ശ്രുതിപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ടും ശ്രീനാരായണ ധർമ്മ പരിപാലനയോഗത്തിന്റെ സമുദായസംബന്ധമായ പ്രവൃത്തികൾ നിമിത്തവും അവിടത്തെ സ്വജനങ്ങൾക്കു സ്വാമിയെ സംബന്ധിച്ച സംഗതികളിൽ പൂർവ്വാധികമായ ശ്രദ്ധയും ബഹുമാനവും ഉണ്ടായി. 1081-ാ മാണ്ടു തലശ്ശേരിയിൽ സ്വജനങ്ങളുടെ ആരാധനയ്ക്കായി സ്വാമിയെക്കൊണ്ട് ഒരു ക്ഷേത്രം പ്രതിഷ്ഠിപ്പിക്കണമെന്നു ചിലരുടെ ഇടയിൽ ഒരു ആലോചന ഉണ്ടായി. ആ ആണ്ടു കുംഭമാസത്തിൽ അരുവിപ്പുറത്തെ ശിവരാത്രി കഴിഞ്ഞു സ്വാമി തിരുവിതാംകൂറിൽ കോട്ടയം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കയും അവിടെ കുമരകം, ഇഴുവസമാജം വക ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പ്രാരംഭകൃത്യം നടത്തുകയും ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇഴുവരുടെ വകയായി ഉണ്ടായിരുന്ന അനേകം പുരാതന ദുർഗ്ഗാക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ജന്തുഹിംസ നിർത്തൽചെയ്യുകയും

ചെയ്തു. സ്വാമി ആ സ്ഥലത്ത് ഈ യാത്ര ചെയ്തത് ആദ്യമായിട്ടായിരുന്നു. ഈ യാത്രയിൽ അവിടെ രോഗ പീഡിതരായും മറ്റും അനേകം ആളുകൾ വന്നു കൂടിയിരുന്നു. അപ്പോൾ ചില അൽഭുതസംഭവങ്ങൾ നടന്നതായി അറിയുന്നു. കോട്ടയത്തുനിന്നു സ്വാമി പെരിങ്ങോട്ടുകരയ്ക്കുപോയി. അവിടെ അതിനു മുൻപുതന്നെ ഒരു ക്ഷേത്രവും മാവും ആരംഭിക്കയും അവയുടെ ഉപയോഗത്തിനായി ഏതാനും സ്വത്തുകൾ സ്വാമിയുടെ പേർക്കു ദാനമായി എഴുതിവാങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവിടെ താമസിക്കുമ്പോൾ തലശ്ശേരിയിൽ നിന്നും സ്വജനങ്ങളിൽ ചില മാനുസ്മാർ വന്നു സ്വാമിയെ ക്ഷണിച്ചു അങ്ങോട്ടു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. അവിടത്തെ രീതിയിൽ ചിലർ ബ്രഹ്മസമാജത്തിൽ ചേർന്നിരുന്നതുകൊണ്ട് ദീർഘകാലമായി അവരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കക്ഷിവാദങ്ങൾ സ്വാമി പറഞ്ഞതുതീർത്ത് അവരിൽ ഐക്യമത്വം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ഈ ആദ്യത്തെ യാത്രയിൽതന്നെ സ്വാമി വടക്കേമലബാറിലുള്ള സ്വജനങ്ങളുടെ മുഴുവൻ കേന്ദ്രിക്കും ബഹുമാനത്തിനും സ്നേഹത്തിനും പാത്രമായിത്തീരുകയും തലശ്ശേരി ജഗന്നാഥക്ഷേത്രത്തിനു സ്ഥലം നിശ്ചയിച്ചു കുററിതരയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മടക്കത്തിൽ കോഴിക്കോട്ട് ഒന്നു രണ്ടുദിവസം താമസിക്കയും പെരിങ്ങോട്ടുകര, പറവൂർ ഈ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൂടി യാത്ര ചെയ്തു മീനമാസമദ്യത്തോടുകൂടി ശിവഗിരിയിൽ വന്നുചേരുകയും ചെയ്തു. ഈ യാത്രയിൽ പറവൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ പഴയ താലികെട്ടു നിർമ്മാണം ചെയ്യാനും പുതിയ വിവാഹ രീതി പ്രചാരപ്പെടുത്താനും സ്വാമി ഏർപ്പാടുചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം 11

പിന്നെ രണ്ടുകൊല്ലത്തേക്ക് (83-മാണ്ടുവരെ) സ്വാമി മിക്കവാറും ശിവഗിരിയിൽതന്നെ വിശ്രമിക്ക

യായിരുന്നു. ഈ കാലത്താണ് സ്വാമി അവിടത്തെ പഴയ മാത്തിന്റെ പണി പൂർത്തിയാക്കുകയും ഒരു സംസ്കൃത പാഠശാല ഏർപ്പെടുത്തുകയും മറ്റും ചെയ്തത്. ചീഫ് ജസ്റ്റീസ് സഭാശിവയ്യർ മുതലായ പല ഹോത്തുകളും ഈ അവസരത്തിൽ സ്വാമിയെ ചെന്നു സന്ദർശിച്ചു തൃപ്തിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സ്വജനങ്ങളിൽ വടക്കും തെക്കുമുള്ള പല പ്രധാന യോഗ്യന്മാരും ഈ അവസരത്തിൽ കൂടക്കൂടെ അവിടെവന്നു സ്വാമിയെ സന്ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ക്രമേണ ശിവഗിരി മാത്തിൽ ഒരു പൊതു ക്ഷേത്രവും ഒരു ഉയർന്ന തരം സംസ്കൃതവിദ്യാമന്ദിരവും സ്ഥാപിക്കണമെന്നും ശിവഗിരിമാത്തെ തന്റെ മത സംബന്ധമായ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ തലസ്ഥാനമാക്കണമെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായത്തെ സ്വാമി വെളിപ്പെടുത്തി. 1083 ചിങ്ങ 13-ാം തീയതി സ്വാമി പരസ്യമായി ഇതിലേക്ക് സ്വജനങ്ങളിൽനിന്നും ധനസഹായം അപേക്ഷിച്ച് ഒരു ചെറിയ വിജ്ഞാപനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.

ഈ സമയത്ത് തലശ്ശേരിയിൽ സ്വജനങ്ങളുടെ വക ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പണികൾ പൂർത്തിയായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കേരളിക്കോട്ടും ഒരു ക്ഷേത്രം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ആലോചനകൾ എല്ലാം കഴിച്ച് അതിന്റെ പ്രാരംഭകൃത്യങ്ങൾക്കു് ഒരുക്കം കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതു സംബന്ധിച്ചു സ്വാമിയെ അവിടത്തേക്കു ക്ഷണിപ്പാൻ മ. രാ. രാ. കല്ലികൽ രാരിച്ചൻമുപ്പൻ മുതലായ മാനുസ്മാർ ശിവഗിരിയിൽ വന്നിരുന്നു. അവരെ എല്ലാം മുൻകൂട്ടി മടക്കി അയച്ചിട്ട്, സ്വാമി 1088 തുലാം 24-ാം തീയതി രാത്രി ഏതാനും അനുയായികളുമായി യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. കൂടെയുള്ളവർ നിർബന്ധിക്കയാലാണ് താൻ പുറപ്പെടുന്നതെന്നും ഉള്ളിൽ അശേഷം ഉത്സാഹം തോന്നുന്നില്ലെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു യാത്രാരംഭത്തിൽ സ്വാമി വളരെ മടിച്ചു. 27-ാം തീയതി വൈകുന്നേരം ആലുവായിൽ എത്തി. പിറ്റേ ദിവസത്തെ മെയിൽ വണ്ടിയിൽ കോഴിക്കോട്ടേക്കുപോ

വാൻ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് പരിജനസഹിതം രാത്രി തീ വണ്ടി സ്റ്റേഷനുസമീപം ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ താമസിച്ചു. ആ കെട്ടിടം ഇപ്പോൾ ആലുവാ അബൈതാശ്രമം വക ഒരു മാമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. രാത്രി 12 മണിക്കു സ്വാമിക്ക് അവിടെവെച്ച് അതിസാരത്തിന്റെ ലക്ഷണം ആരംഭിച്ചു. ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു ഹർദ്ദിക്യൂട്ടി തുടങ്ങുകയും ഭയങ്കരമായ വിഷപ്പീഡനമാണെന്നു വെളിപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ആരംഭം മുതൽതന്നെ സ്ഥലത്തെ അപ്പാത്തിക്കിരിയെക്കൊണ്ട് ഇംഗ്ളീഷ് ചികിത്സ വളരെ ജാഗ്രതയോടെ ചെയ്യിക്കുകയും സകലവിധമായ ശുശ്രൂഷകളും യാതൊരു ന്യൂനതയും കൂടാതെ കൂടെയുള്ളവർ നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ദീനം ഭയങ്കരമാംവിധം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. പിറ്റേദിവസം പകൽ 12 മണിയോടു കൂടി പ്രജ്ഞ അശേഷം കെടുകയും നാഡി നിന്നുപോകയും ശരീരം തണുത്തുമരവിച്ച് പോകുകയും ചെയ്തു. ഇതിനിടയിൽ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ശിഷ്യന്മാരിൽ 'കൊച്ചുമായിറററി' ആശാൻ എന്ന ഒരാൾക്കു കൂടി ദീനം ആരംഭിച്ചു അദ്ദേഹം മരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഡോക്ടറുടെ അഭിപ്രായം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഖക്കേട് ശമിക്കുമെന്നും സ്വാമിയുടെ അസാധ്യം എന്നും ആയിരുന്നു. ഈ സമയത്ത് കോഴിക്കോട്ടു തീവണ്ടിയാഫീസിലും സമീപപ്രദേശങ്ങളിലും മെയിൽ വണ്ടിയിൽ സ്വാമി വന്നിറങ്ങുന്നതു കാണാനും എതിരേൽക്കാനുമായി കൂടിയിരുന്ന പുരുഷാരത്തിനു കണക്കില്ലായിരുന്നു. ആലുവയിൽ സ്വാമിയുടെ സകലശുശ്രൂഷകളും അവസാനിപ്പിച്ചു കണ്ണീർവാർത്തുകൊണ്ട് വിഷണ്ണന്മാരായി നിൽക്കുന്ന ശിഷ്യന്മാരുടെയും പരിജനങ്ങളുടെയും ഈ സമയത്തെ ഹൃദയസ്ഥിതി പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ കഴിയാത്തതായിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 12

ഏതാനും ദിവസങ്ങൾകൊണ്ടു സ്വാമി ആ മഹാ രോഗത്തിൽ നിന്നും, അതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ ഉപദ്രവ ണ്ങളിൽ നിന്നുമെല്ലാം അദ്ഭുതകരമാംവണ്ണം രക്ഷപ്പെട്ടു. മുമ്പൊരിക്കൽ യോഗം ശീലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു നെയ്യാറ്റുങ്കരയ്ക്കടുത്ത അരുമാനൂർ എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ വച്ച് സ്വാമിക്ക് ഇതുപോലെ വിഷുചിക ബാധിച്ചു. അന്നു സകല ചികിത്സകളും നിറുത്തി സ്വാമി സ്വസ്ഥമായിരുന്നപ്പോൾ രോഗം പെട്ടെന്നു മാറി സുഖം വന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രസിദ്ധ ഡാക്ടറായ റാവു സാഹിബ് കെ. കൃഷ്ണൻ അമ്പർകൾ സ്വാമിയെ ആലുവായിൽ നിന്ന് ചികിത്സയ്ക്കായി പാലക്കാട്ടുകൊണ്ടുപോയി താമസിപ്പിച്ചിരുന്ന അവസരത്തിൽ അവിടത്തെ സ്വജനങ്ങളുടെ വകയായി സ്ഥലത്ത് ഒരു ക്ഷേത്രവും സഭയും ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി ചില ആലോചനകൾ എല്ലാം നടന്നു. ധനു 8-ാം തീയതി സ്വാമി അവിടെ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിനായി ആഘോഷപൂർവ്വം കുററി തറയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അടുത്ത ദിവസം സ്വാമി കോഴിക്കോട്ടെത്തി. സ്വാമിയെ സ്വീകരിപ്പാൻ കോഴിക്കോട്ടെ സ്വജനങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്ന ഏർപ്പെടുകൾ സ്തുത്യർഹങ്ങളായിരുന്നു. 12-ാം തീയതി കാലത്ത് അതിക്രമമായ ആഘോഷത്തോടുകൂടി സ്വാമി കോഴിക്കോട്ടു ശ്രീകണ്ഠേശ്വര ക്ഷേത്രത്തിനു കൂറിതറച്ചു. 15-ാം തീയതി രാവിലെ ആനി ഹാളിൽ (Anne Hall) വച്ച് സ്ഥലം തീയോസഫി സഭയിലെ അംഗങ്ങളും വിദ്വാന്മാരുമായി ഏതാനും ബ്രാഹ്മണരും നായന്മാരും ചേർന്നു സ്വാമിക്ക് ഒരു മംഗളപത്രം സമർപ്പിച്ചു. അവർക്ക് സ്വാമിയെപ്പറ്റി തോന്നിയ ഭക്തി ബഹുമാനങ്ങൾ ടി മംഗളപത്രത്തിൽ നിന്ന് താഴെ പകർത്തുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ നിന്നു വെളിവാകുന്നതാണ്.

ഏവം സദ്യർമ്മകർമ്മാചരണ വിഷയിണീം
 ബുദ്ധി മസ്മാകമത്രാ
 യാതും കാരുണ്യപൂർവ്വം നിജനിലയമപാ-
 ഹായ ചാഭ്യാഗമദ്യത്
 ശ്രീമന്നാരായണാഖ്യഃ ശിവഗിരിനിലയാ-
 യീശ്വരോ ഭേശികോയം
 തസ്മാത് സന്തുഷ്ടചിത്താ വയമപി
 തനുമഃ സ്വാഗതഃ വന്ദനം ച.

We.....recognising in you a born leader of men, a genuine descendant of the ancient saints of our mother land, a true Bramhana soul sent out by the guardians of humanity for the uplifting and redemption of a community whose spiritual interest those who call themselves highcaste have grown so sadly oblivious.

(സ്വാമി മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ - ബ്രഹ്മ ണാത്മാവാകുന്നു.)

ഈ യാത്രയിൽ സ്വാമി തലശ്ശേരിവരെ പോകുകയും അവിടെ ക്ഷേത്രസംബന്ധമായും “ജ്ഞാനോദയയോഗം” സംബന്ധിച്ചും തത്ത്വപ്രവർത്തകന്മാരുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും ഇടയിൽ നടന്നിരുന്ന ചില തർക്കങ്ങളേയും കൂപ്പങ്ങളേയും പറഞ്ഞുതീർക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വാമി സ്വല്പദിവസം കൂടി വടക്കേ മലയാളത്തിലുള്ള പലചെറിയ പട്ടണങ്ങളും നഗരങ്ങളും സന്ദർശിച്ചുകൊണ്ടുതാമസിച്ചു. മകരമാസത്തിൽ സ്വാമി കണ്ണൂർ സ്വജനങ്ങളുടെ വകയായ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന് കുറ്റിതായ്ക്കുകയും അവിടെനിന്നു മംഗലാപുരത്തു വില്ലവർ എന്ന തുളുതീയരുടെ വകയായി ഒരു ക്ഷേത്രം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്റെ പ്രാരംഭപ്രവൃത്തികൾക്കായി അവിടം വരെ പോവുകയും ചെയ്തു. 1083 കുംഭം 1-ാം തീയതി തലശ്ശേരി ജഗന്നാഥക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രതിഷ്ഠാകർമ്മം നടത്തുകയും ക്ഷേത്രത്തിലെ

തന്ത്രാവകാശം ശാശ്വതമായി ശിവഗിരിമാന്തിൽ ഇരിക്കത്തക്കവണ്ണം ജ്ഞാനോദയ യോഗക്കാരീതിനിന്ന് ഉടമ്പടി എഴുതിവാങ്ങി ഏർപ്പാടുചെയ്യുകയും ചെയ്തു. മടക്കത്തിൽ സ്വാമി കൊച്ചിയിൽ, കുളമ്പടി എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു പഴയ ദുർഗ്ഗാക്ഷേത്രം പുതുക്കി പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും അവിടെ നടന്നുവന്ന പൂരം തുളുളൽ, കുരുതി മുതലായ നിഷിദ്യാചാരങ്ങളെ നിർത്തൽ ചെയ്തുകയും ചെയ്തു. ആ ആണ്ടു മേടം, ഇടവം ഈ മാസങ്ങളിൽ ശിവഗിരിയിലെ ധർമ്മകാര്യങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു സ്വാമി കൊല്ലം മുതലായ താലൂക്കുകളിൽ സഞ്ചരിച്ചു.

അദ്ധ്യായം 13

1084 ചിങ്ങം 26-ാം തീയതി (ചത്തയം) സ്വാമിയുടെ 53-ാമത്തെ ജന്മനക്ഷത്രാഘോഷമായിരുന്നു. അന്നു ശിവഗിരിയിൽ സ്വജനങ്ങളുടെ ഒരു യോഗം കൂടുകയും സ്വാമി “ശാരദാമഠ”ത്തിന് അടിസ്ഥാനക്കല്ലുവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. “ജനനി നവരത്നമഞ്ജരി” എന്ന മധുരഗംഭീരമായ ചെറിയ സ്തോത്രകൃതി സ്വാമി ഇക്കാലത്തു ശിവഗിരിയിൽവെച്ചു നിർമ്മിച്ചതാണ്. ശിവഗിരി മാന്തിൽ അപ്പോൾ മഠം വക പണികൾക്കു പുറമേ മതസംബന്ധമായ ശാസ്ത്രപഠനങ്ങൾ, പാരായണം മുതലായവയും നിയമേന നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പാണ്ഡിത്യമുള്ള പല ശിഷ്യന്മാരും ഗീത, ഉപനിഷത്തുകൾ, വാസിഷ്ഠം, സൂതസംഹിത മുതലായ പ്രൗഢ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അർത്ഥങ്ങൾ സ്വാമിമുഖേന കേട്ടു ഗ്രഹിക്കുകയും അവയെ ചർച്ചചെയ്തുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു. ക്ഷേത്രസംബന്ധമായ തന്ത്രങ്ങൾ സാമുദായികമായ സംസ്കാരകർമ്മങ്ങൾ മുതലായവ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനു മാന്തിൽ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരുന്നു. സ്വജനങ്ങളുടെ വിവാഹം, അപരകർമ്മങ്ങൾ, ശ്രാദ്ധം, ക്ഷേത്രപിണ്ഡം മുതലായവ മഠ

ത്തിൽനിന്നും വൈദികന്മാരെ അയച്ചു ശാസ്ത്രരീതിയും ചെയ്തു കൊടുത്തിരുന്നു. ഇടവമാസത്തിൽ എറണാകുളത്തു വെച്ചു കൂടിയ എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിന്റെ 6-ാമതു വാർഷിക പൊതുയോഗത്തിൽ മതസംബന്ധമായും ആചാരപരിഷ്കരണസംബന്ധമായുമുള്ള പ്രവൃത്തികളിൽ യോഗം ദൃഷ്ടി വയ്ക്കേണ്ട സാരമായ ചില സംഗതികളെപ്പറ്റി സ്വാമി എഴുതി അറിവിക്കയും ആ വിഷയങ്ങളിൽ പൊതുജനങ്ങളെ അതുമൂലം ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതിന് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു മുൻപ് വടക്കേ മലയാളത്തെ സ്വജനങ്ങളിൽ അനേകായിരം ആളുകൾ ആണ്ടുതോറും കൊട്ടിയൂർ എന്നുകൂടി പറയാറുള്ള തൃച്ചംബരത്തു ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇളനീരടിപ്പേരത്തിനു പോയി അനവധി പണം വൃഥാ ചെലവുചെയ്യുകയും കാണിക്ക ഇടുകയും ചെയ്യുന്ന പതിവു നിറുത്തി അവരുടെ കേന്ദ്രീകൃതമായ തലശ്ശേരി ജഗന്നാഥ ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവിടത്തക്കവണ്ണം വേണ്ടതാലോചിക്കുകയും തന്റെ ആ ആഗ്രഹം ജനങ്ങൾ അറിവാമായിപ്പിറ്റുപോയ ശ്രീമദ്യോഗത്തിലും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമായി ഇടവം 29-ാം തീയതി ജഗന്നാഥ ക്ഷേത്രത്തിൽ അതികേമമായ വിധത്തിൽ അഭിഷേകോത്സവം നടന്നു. ഒരു വലിയ സംഖ്യ നടവരുപും ഉണ്ടായി. അക്കുറി കൊട്ടിയൂർ പതിവുപോലെ പോയതീയതിൽ പലരും ഭാഗ്യദോഷത്താൽ പുഴയിലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽപെട്ടു മരിച്ചുപോയ വസ്തുത ശേഷമുള്ളവർക്കു സ്വാമിയുടെ വാക്കിൽ വിശ്വാസത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു എന്ന സംഗതിയും പ്രസ്താവയോഗമാണ്. സന്യാസികളായ ശിഷ്യന്മാരിൽ യോഗ്യതയുള്ള ചിലരെ സ്വാമി ഈ അവസരത്തിൽ മതം, സഭാചാരം തലായ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അറവും സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയും ഉള്ളവർക്കു ചില പ്രത്യേക നിർദ്ദേശങ്ങളോടു ഹിന്ദു മതത്തിന്റെ പലഭാഗങ്ങളിലും അയച്ചിരുന്നു. ക്രൈസ്തവ മതത്തിൽ ശിപഗിരി മാത്തറു സമീപമായി

സ്വാമി മാന്തിലേക്കു കുറെ ഭൂസ്വത്തുക്കൾ വിലയായും ഒറ്റിയായും വാങ്ങുകയും ചെയ്തു.

1085 ധനു 16-ാം തീയതി ശിവഗിരിവിട്ടു സ്വാമി വീണ്ടും മംഗലപുരത്തേക്ക് തിരുനൽവേലിവഴിയായി യാത്രപുറപ്പെട്ട് മദ്യേ മധുരയിലും മറ്റും ഏതാനും ദിവസം താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം കോഴിക്കോട്, മയ്യഴി, തലശ്ശേരി, കണ്ണൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അലപ്പാലപ്പം വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു മംഗലപുരത്തെത്തി. മകരം 3-ാം തീയതി അവിടത്തെ (ഇപ്പോൾ തൃപ്പൂതീശ്വരം എന്നു പറയുന്ന) ക്ഷേത്രത്തിന് ആഘോഷപൂർവ്വം കുററി തറയ്ക്കുകയും, മടങ്ങി കുംഭം 2-ാം തീയതിയോടുകൂടി ശിവഗിരിയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. മേടത്തിൽ വീണ്ടും സ്വാമി മലബാറിലേക്കു പോയി. ആ മാസം 29-ാം തീയതി കോഴിക്കോട്ടു “പ്രീകണ്ഠേശ്വരം” എന്ന സ്വാമി ഒരു വീൽ നാമകരണം ചെയ്ത ക്ഷേത്രത്തിന്റെ കുംഭാഭിഷേകം നടത്തി. മംഗലപുരത്ത് കുററിതറച്ചതായി മേൽ പ്രസ്താവിച്ച ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഷഡ്യാധർ പ്രതിഷ്ഠ സ്വാമി 18-ാം തീയതി നടത്തി. മിഥുന മാസത്തിൽ സ്വാമി നെയ്യാറ്റിൻകര, തിരുവനന്തപുരം ഈ ദിക്കുകളിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും, മാന്തിലേക്ക് ധനാർജ്ജനം ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിൽ യത്നിക്കുകയും ചില വിലപിടിച്ച ഭാനാധാരങ്ങൾ എഴുതി വാങ്ങുകയും ചെയ്തു.

1086-തുലാമാസം മുതൽ തിരുവനന്തപുരം, നെയ്യാറ്റിൻകര ഈ താലൂക്കുകളിൽ സ്വജനങ്ങളുടെ ആചാരപരിഷ്ക്കരണ സംബന്ധമായും മറ്റുമുള്ള ചില സംഗതികൾ സംബന്ധിച്ച് മകരം 5-ാം തീയതി കരുംകുളം എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു മാനു ഇഷ്ടപ ക്ഷേത്രം ബത്തിൽ അതികേമമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന താലികെട്ടിയന്തിരം പന്തലിൽ സ്വാമിചെന്നു ചെല്ലുന്ന കയറി അപ്പോൾതന്നെ മുടക്കുകയും മേലൂടെ ആ

സംഗ്രഹങ്ങളിൽ ആരും താലികെട്ടിയതിനും നടത്തരുതെന്നുപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു.

ശിവഗിരിമാന്തിൽ സംസ്കൃതപാഠശാല ഈ അവസരത്തിൽ പൂർവ്വാധികം പുഷ്പിപ്പെടുത്തുകയും സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു പുറമെ കണക്ക്, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ പാഠങ്ങൾക്കു ഏർപ്പെടുത്തുകയും അധികം അഭ്യാപകന്മാരെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സംഖ്യ അൻപതിൽ അധികപ്പെട്ടിരുന്നു. ശിവഗിരിയിലെ ശാരദാപ്രതിഷ്ഠ ഈയാണ്ടു മേടത്തിൽ നടത്തേണമെന്നു സ്വാമി ആദ്യം ആലോചിച്ചു. ചില ഒരുക്കങ്ങൾ പൂർത്തിയാകാത്തതിനാൽ അപ്പോൾ നടത്താൻ സാധിച്ചില്ല. പിന്നെ 1087 ചിങ്ങത്തിൽ സ്വാമിയുടെ ജന്മനക്ഷത്രം സംബന്ധിച്ചു നടത്തുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു ഭാരവാഹികളിൽ ചിലരുടെ ഇടയിൽ ആലോചന നടന്നു. അന്നും സാധിച്ചില്ല. 1086 ഇടവത്തിൽ സ്വാമി കരുനാഗപ്പള്ളിയിൽ ചില സംഗ്രഹങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ അവിടെയുള്ള രണ്ടു പ്രധാന ഈഴവകുടുംബക്കാർ തമ്മിൽ നടന്നുവന്ന ഒരു ആപൽക്കരമായ മത്സരത്തെ രാജിപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. 1088 കർക്കടകമാസത്തിൽ സ്വാമി ഏതാനും ദിവസം കുറാലത്തുപോയി വിശ്രമിച്ചിരുന്നു. 87 കന്നി 21-ാം തീയതി ശിവഗിരിയിൽ വെച്ചു നടന്ന എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിന്റെ 8-ാമതു വാർഷികപൊതുയോഗത്തിൽ സ്വാമി സംബന്ധിക്കുകയും ശാരദാപ്രതിഷ്ഠ നടത്തുന്നതിനായി യോഗം മുഖേന ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിശ്ചയിച്ചു ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. തുലാമാസത്തിൽ സ്വാമി പാപനാശം എന്ന തീർത്ഥസ്ഥലത്തുപോയി കുറേദിവസം വിശ്രമിച്ചു. ഈ യാത്രയിൽ തിരുനൽവേലി, മധുര, തഞ്ചാവൂർ ഈ ഡിസ്ട്രിക്ടുകളിലുള്ള പല പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിലും ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ താമസിക്കുകയും അവിടെനിന്നു ധനുമാസത്തിൽ മലബാറിലേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു. ജനങ്ങൾ വേണ്ടത്ര ഉത്സാഹിക്കാ

ത്തതിനാൽ ശാരദാപ്രതിഷ്ഠ നടത്താൻ താമസം നേരിടുന്നതിൽ തനിക്കുള്ള വൈമനസ്യംകൊണ്ട് സ്വാമി ശിവഗിരിവിട്ട് സഞ്ചരിക്കയാണെന്ന് ഈ യാത്രയിൽ ഒരു ജനശ്രുതി പറന്നു. സ്വാമിയെ ദീർഘസഞ്ചാരത്തിന് പ്രേരിപ്പിച്ച യഥാർത്ഥമായ ഉദ്ദേശ്യം എന്താണെന്നു അധികംപേർ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒടുവിൽ യോഗം ജനറൽ സെക്രട്ടറി സ്വാമിയെ തലശ്ശേരിയിൽചെന്നു സന്ദർശിച്ചു. ശാരദാ പ്രതിഷ്ഠ സംബന്ധമായ അവിടത്തെ ആഗ്രഹങ്ങൾ അറിഞ്ഞും ആജ്ഞാപനങ്ങൾ വാങ്ങിയും മടങ്ങുകയും പ്രതിഷ്ഠ 88 മേടത്തിൽ നടത്താൻ യോഗത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാരവാഹികളായ ജനങ്ങളുമായി ആലോചിച്ചും പ്രതിഷ്ഠാക്കമ്മിറ്റി മീറ്റിംഗ് കൂടിയും നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു.

അദ്യായം. 14

1088 മകരമാസത്തിൽ സ്വാമി ആലുവായിലും അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു. മകരം 9-ാം തീയതി കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തു മുന്നമ്പിനു സമീപം ചെറായി എന്ന സ്ഥലത്ത് സ്വജനങ്ങളുടെ വകയായി ആരംഭിച്ച ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പണികൾ കാൺമാനും മറ്റുമായി അവിടെ പോവുകയും സ്ഥലം “വിദ്യാപോഷിണിസഭ” വകയായി ഒരു മംഗളപത്രം സ്വീകരിക്കുകയും മതം, സഭാചാരം, വിദ്യാഭ്യാസം, വ്യവസായം മുതലായ സകലമാർഗ്ഗങ്ങളിലും സ്വജനങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധി സമ്പാദിക്കേണ്ട ആവശ്യകതയെ സൂചിപ്പിച്ച് ഒരു സാരമായ മറുപടി നൽകുകയും ചെയ്തു മടങ്ങി. ക്ഷണമനുസരിച്ചു താമസിയാതെ തന്നെ ടി സ്ഥലത്തേക്കു വീണ്ടും സ്വാമി പോവുകയും മേൽപറഞ്ഞ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠ നടത്തുകയും “ഗൗരീ ശാരി” എന്നു നാമകരണം ചെയ്തുകയും ചെയ്തു. ഈ കാലങ്ങളിൽ സ്വാമി ആലുവായിൽ കൂടക്കൂടെ താമസിക്കുകയും അവിടെ സ്ഥിരമായി എന്തെങ്കിലും ഒരു

സ്മാപനം ഉണ്ടാക്കാനുള്ള അഭിലാഷത്തെ ഒരു വിധം തന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഏകദേശം പത്തുകൊല്ലങ്ങൾക്ക് മുൻപ് അരുവിപ്പുറത്തുനിന്നും സ്വാമി വർക്കലെ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നതു പോലെ ഈകാലത്ത് ശിവഗിരിയിൽനിന്നും ആലുവായിൽ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഏതാണ്ട് ശരിയായിരിക്കും. ആലുവായിൽനിന്നും സ്വാമി മംഗലപുരത്തേക്ക് ക്ഷണം അനുസരിച്ചു പോകുകയും കുംഭം 10-ാം തീയതി അവിടത്തെ തീയരുടെ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ കുംഭാഭിഷേകം നടത്തുകയും ആ ക്ഷേത്രത്തിന് “തൃപ്പതിശ്ചരം” എന്ന് പേരിടുകയും ചെയ്തു. മംഗലപുരത്തെ തീയർ തൃപ്പതി വിഷ്ണുക്ഷേത്രത്തിൽ ആണ്ടുതോറും വലിയ തീർത്ഥയാത്ര ചെയ്തുകയും അനവധി പണം അവിടെക്കൊണ്ടുപോയി കാണിക്കു ഇടുകയും ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. ആ കാണിക്കുകൾ തങ്ങളുടെ ക്ഷേത്രത്തിൽ സമർപ്പിച്ചാൽ മതിയെന്നും ദേവന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം തൃപ്പതിയിലെപ്പോലെതന്നെ ഇന്ന് ഇവിടെയും ഉണ്ടെന്നും സ്വാമി അവരോടുപദേശിച്ചിരുന്നു. “തൃപ്പതിശ്ചരം” എന്നു ക്ഷേത്രത്തിനു നാമകരണം ചെയ്തതുതന്നെ ആ ഉദ്ദേശത്തിലായിരിക്കണം. തലശ്ശേരി ക്ഷേത്രത്തിനു സ്വാമി ജഗന്നാഥം എന്നുപേർ വീളിച്ചതും ഇതുപോലെ വേറൊരുദ്ദേശത്തോടുകൂടി ആയിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാന ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളിൽവെച്ച് ഒന്നായിലെ പുരി എന്ന സ്ഥലത്തെ ജഗന്നാഥ ക്ഷേത്രം ഏറ്റവും പുരാതനവും മുഖ്യവുമായ ഒന്നാണ്. അവിടെ ജാതിവിചാരം അശേഷം ഇല്ലെന്നുള്ള ഒരു വിശേഷംകൂടിയിരുണ്ട്. തന്റെ കീഴിലുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങൾ എല്ലാം അങ്ങിനെയാൽകൊള്ളാമെന്ന ആഗ്രഹം സ്വാമിക്കുണ്ട്. അതിനെ സ്വാമി പല അവസരങ്ങളിലും പ്രവൃത്തിമൂലം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. തലശ്ശേരി ക്ഷേത്രത്തിൽ ചില വർഗ്ഗക്കാർക്ക് പ്രവേശം അനുവദിക്കുന്നതിന് തീയരിൽ പൂർവാചാര പ്രിയരായ ചിലർക്കു വിരോധം ഉള്ളതായി സ്വാമി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

കുഷേത്രത്തിനു ജഗന്നാഥം എന്നു പേർ കൊടുത്തിട്ടുള്ള വിഷയത്തിൽ തനിക്കുള്ള വിശാലമായ അഭിപ്രായം സ്വാമി ജനങ്ങളെ അറിയിച്ചതാവുന്നു.

മംഗലപുരത്തെ കുഷേത്രപ്രതിഷ്ഠയോടുകൂടി സ്വാമിയുടെ കുഷേത്രസ്ഥാപനയത്നം കേരളത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തുനിന്നും മറ്റേ അറ്റം വരെ എത്തിവേരുന്നിക്കഴിഞ്ഞു. അതിനുശേഷം അതിന്റെ യഥാക്രമമായ വളർച്ചയേയും നിലനിൽപ്പിനേയും പറ്റിയാണ് സ്വാമിക്ക് ചിന്തിക്കേണ്ടിയുള്ളത്. മുമ്പേതന്നെ തന്റെ മതസംബന്ധമായ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ തലസ്ഥാനമാക്കാനുദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന ശിവഗിരിയിലെ പ്രതിഷ്ഠയും അതുസംബന്ധിച്ച ഏർപ്പാടുകളും എല്ലാം അതിന്റെ ഗൗരവത്തിനു തക്കവണ്ണം കേമമാക്കണമെന്ന് സ്വാമി സങ്കല്പിക്കുകയും പ്രതിഷ്ഠാക്കമ്മറ്റിക്കാർ അതിനെ അപ്രകാരംതന്നെ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രതിഷ്ഠാക്കമ്മറ്റിയിലെ പ്രസിഡൻ്റ് ഡോക്ടർ പത്പ്പു മുതലായ യോഗ്യന്മാർ തന്നെ സ്വാമിയെ പ്രതിഷ്ഠ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾക്കായി മംഗലപുരം വരെ പോയി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരികയും പ്രധാനമായ സകല ഏർപ്പാടുകളും ഒരുക്കങ്ങളും സ്വാമിയുടെ ഹിതവും കൽപനയും അനുസരിച്ച് ചെയ്തുകയും ചെയ്തു. പ്രതിഷ്ഠാ അപസരത്തിൽ ശിവഗിരിയിൽ സംഭാവനകളോടുകൂടി ഹാജരാകുന്നതിനും സ്വാമി പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയിട്ടുള്ള ചെറുതും വലുതും പൊതുവകയും പ്രത്യേകമാളുകളുടെ വകയുമായ 50-ഓളം കുഷേത്രങ്ങളിലേക്കു വിജ്ഞാപനങ്ങൾ അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തുപ്രകാരം പല ദൂരദേശത്തുള്ള കുഷേത്രങ്ങളിൽ നിന്നു വിഗ്രഹങ്ങളെ ആനപ്പുറത്ത് എഴുന്നള്ളിച്ച് ശിവഗിരിയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സ്വാമിതന്നെ നിശ്ചയിച്ച പ്രകാരം 1088 മേടം 18-ാം തീയതി രാത്രി 3 മണിക്ക് ശിവഗിരിയിൽ മഹാദേവ പ്രതിഷ്ഠയും 5 മണിക്കുമുപേയ ശാരദാ പ്രതിഷ്ഠയും സ്വാമി തന്റെ പാവനമായ കയ്യാൽതന്നെ നിർവഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

സംഗതികൾ എല്ലാം വിചാരിച്ചതിലും തുലോം അധികം ഭംഗിയായും കേമമായും മംഗളമായും കഴിഞ്ഞുകൂടി എന്ന് എങ്ങും ഒരുപോലെ ഉണ്ടായ ശ്രുതി സ്വാമിക്കും കമ്മറിക്കും സമുദായത്തിനു മൃഗുവനും ചാരിതാർത്ഥ്യം മൃജനകമായിരുന്നു. പ്രാധാന്യംകൊണ്ടും പ്രൗഢി കൊണ്ടും ഇത്ര കേമമായ ഒരു മഹോത്സവം കേരളത്തിൽ തീയർ ഇതിനുമുമ്പ് ഒരിക്കലും കൊണ്ടാടിയിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് നിശ്ചയം തന്നെ.

അദ്ധ്യായം 15

ശിവഗിരിയിലെ പ്രതിഷ്ഠ കഴിഞ്ഞ് സ്വല്പഭിവസം സ്വാമി ശിവഗിരിയിൽ താമസിച്ചു. അതിനുശേഷം സന്യാസി ശിഷ്യന്മാരിൽ ചിലരെ മാത്രമായി താമസിപ്പാനും ചിലരെ പുറത്തുപോയി മതസംബന്ധമായ പ്രസംഗങ്ങൾ കൊണ്ടും മറ്റു പ്രകാരത്തിലും ജനങ്ങളുടെ ഗുണത്തിനായി യത്നിക്കാനും ആജ്ഞാപിച്ച് അയച്ചുകൊണ്ട് സ്വാമി വീണ്ടും വടക്കോട്ടേക്ക് യാത്രചെയ്തു. വഴിക്ക് ചേർത്തല ഇറങ്ങുകയും സ്ഥലത്തെ സ്വജനങ്ങൾ സ്വാമിയെ കേന്ദ്രിതമായി ബഹുമാനപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ച് സൽക്കരിക്കുകയും, ആലുവായിൽ ഒരു മഠം പണിയുന്ന വകയ്ക്കായി കുറെ പണം ജനങ്ങൾ കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെനിന്നും സ്വാമി ആലുവായിലെത്തി താമസിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ തലശ്ശേരി “ജഗന്നാഥ” ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇടവമാസത്തെ ഇളംനീർഭിഷേകത്തിന് സ്വാമിയുടെ സാന്നിധ്യം ആവശ്യപ്പെട്ട് ക്ഷേത്രഭാരവാഹികൾ വന്നു ക്ഷണിക്കുകയും വീണ്ടും സ്വാമി തലശ്ശേരിക്ക് പോകുകയും ചെയ്തു. ഈ യാത്രയിൽ സ്വാമി ആലുവായിൽ ഒരു സ്ഥാപനം ഉറപ്പിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പ്രത്യക്ഷമായി ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. ജഗന്നാഥക്ഷേത്രത്തിൽ അന്നത്തെ ഇളംനീർഭിഷേകം സംബന്ധിച്ചുള്ള നടവരവിൽ ഒരു ഭാഗം ആലുവായിലെ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ചിലവിലേ

ക്കായി സമർപ്പിക്കാൻ ക്ഷേത്രഭാരവാഹികൾ തീർച്ചയാക്കുകയും അപ്രകാരം ചെയ്തുകയും ചെയ്തു. തലശ്ശേരിയിൽ നിന്നും സ്വാമി ഉടനെ ആലുവായ്ക്കു മടങ്ങുകയും അവിടെ മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും, ഇപ്പോൾ സ്വാമി ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ പുഴവക്കത്തുള്ള പറമ്പ് തീരപ്പെരുതിവാങ്ങുകയും ചെയ്തു.

കർക്കിടകത്തിൽ വീണ്ടും സ്വാമി ശിവഗിരിയിലും അവിടെനിന്നും അരുവിപ്പുറത്തും എത്തി വിശ്രമിക്കുകയും സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും 1088 കന്നിമാസത്തോടുകൂടി ആലുവായ്ക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. കുറുമാനം ശിവരാത്രി സംബന്ധിച്ച് ആലുവായിൽ സ്വാമി ഒരു വലിയ സഭ വിളിച്ചുകൂട്ടുകയും ഒരു സംസ്കൃത വിദ്യാമന്ദിരം സ്ഥാപിക്കു മുമ്പായ സംഗതികളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വിദ്യാമന്ദിരം സംബന്ധിച്ചു ജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി വീണ്ടും സ്വാമി മലബാറിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും അനേകം ധനവാന്മാർ അതിലേക്കായി വലിയ സംഖ്യയെ കൊടുപ്പാൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകയും ചെയ്തു. മീനത്തിൽ സ്വാമി ശിവഗിരി, അരുവിപ്പുറം ഈ സ്ഥലങ്ങളിലും കൊല്ലത്തും ഏതാനും ദിവസം വിശ്രമിക്കുകയും മേടത്തിൽ ആലുവായ്ക്കു മടങ്ങി അവിടെനിന്നും സ്വല്പദിവസം നീലഗിരിയിൽ പോയി വിശ്രമിക്കുകയും മടക്കത്തിൽ പാലക്കാട് ഇറങ്ങുകയും അവിടെ സ്വല്പം താമസിച്ച് ആലുവായിൽ തിരിയെ എത്തി വിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു.

1089-മാണ്ടു ചിങ്ങമാസം മുതൽ വൃശ്ചികംവരെ അധികദിവസവും സ്വാമി ആലുവായിൽ വിശ്രമിക്കുകയും അവിടെ നിന്നു വടക്കോട്ടു സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ കൊല്ലം, കാർത്തികപ്പള്ളി ഈ സ്ഥലങ്ങളിൽ ക്ഷണിക്കപ്പെടുകയും കാർത്തികപ്പള്ളി ആലുംമുട്ടിൽ തറവാട്ടിൽ നിന്നും മദ്രാസിൽ അവരുടെ വകയായുള്ള 13000 കവിലപിടിക്കുന്ന ഒരു വീടും

പറമ്പും ഭാഗമായി സ്വാമിക്ക് എഴുതിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനിടയിൽ സ്വാമി ആലുവാപുഴവക്കിൽ തീരുവാങ്ങിയ പറമ്പിൽ ഒരു ചെറിയ ആശ്രമം പണി കഴിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആശ്രമത്തിനടുത്തു പറവൂർ വടക്കേക്കര മുത്തകുന്നത്തു ശ്രീനാരായണമംഗല ക്ഷേത്രക്കാർ വാങ്ങി സ്വാമിക്ക് സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന, തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനു സമീപമുള്ളതും സ്വാമി മുൻപ് വിഷുചിക പിടിപെട്ടപ്പോൾ താമസിച്ചിരുന്നതുമായ കെട്ടിടത്തെ പുതുക്കി അതിൽ വിദ്യാർത്ഥികളും സന്യാസികളും മറ്റും താമസിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മഠം ആക്കുകയും ഒരു അദ്ധ്യാപകനെ വെച്ചു സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് ഏർപ്പാടു ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മകരത്തിൽ സ്വാമി ശിവഗിരിയിൽ ആദ്യമായി പൂയം മഹോത്സവത്തിന് ഏർപ്പാടു ചെയ്യുകയും ഉത്സവം മംഗളകരമായും കേമമായും നടക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുകൊണ്ട് മേടമാസത്തോടടുത്ത്, അന്നും തിരുവിതാംകൂർ ചീഫ് ജസ്റ്റീസായിരുന്ന ഇപ്പോഴത്തെ ദിവാൻ മ.രാ.രാ. മന്ദത്തു കൃഷ്ണൻനായർ അവർകൾ സ്വാമിയെ ആലുവയിൽവെച്ചു സന്ദർശിച്ചിരുന്നു. മേടത്തിൽ ആലുവാവെച്ച് അതികേമമായി നടത്തപ്പെട്ട എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിന്റെ 11-ാം വാർഷിക പൊതുയോഗത്തിൽവെച്ചു മാറിപ്പോയ ദിവാൻ രാജഗോപാലാചാരി അവർകൾ സ്വാമിയെ കാണാൻ മുൻകൂട്ടി പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും ആ സന്ദർഭത്തിൽ സ്വാമി കുറ്റാലത്തു വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നതിനാൽ സാധിച്ചില്ല. മേടം അവസാനത്തിൽ സ്വാമി മടങ്ങി ആലുവായ്ക്കു വരുന്ന മദ്ധ്യത്തിൽ കേരളീയ നായർസമാജം പ്രവർത്തകന്മാർ സ്വാമിയെ കോട്ടയത്തുവെച്ചു നടത്തിയിരുന്ന ടി സമാജത്തിന്റെ വാർഷികയോഗത്തിൽ സംബന്ധിപ്പാനായി സൽക്കാരപൂർവ്വം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകയും സ്വാമി ടി സമാജത്തിൽ ഹാജരാകയും സഭയിൽ സന്നിഹിതരായിരുന്ന സർവ്വജനങ്ങളുടെയും അസാമാന്യമായ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾക്ക് ഏകലക്ഷ്യമായി തീരുകയും ചെയ്തു. കോട്ടയത്തുനിന്നു

സ്വാമി ആലുവാ അദ്വൈതാശ്രമത്തിൽ എത്തി സ്വല്പം പദിവസം താമസിച്ചു. അവിടെനിന്നും, ഇടവത്തിൽ മലബാറിൽപോയി മടങ്ങിവന്നു. മിഥുനത്തിൽ കൊല്ലത്തുവന്നു. അവിടെ നിന്ന് ഏതാനും മാന്യഗൃഹസ്ഥന്മാരും ബ്രഹ്മചാരികളും ഒന്നിച്ചു കുറ്റാലം മുതലായ പല പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളും സന്ദർശിച്ചുകൊണ്ട് യാത്ര ചെയ്തു. മദ്രാസിലെത്തി സ്വല്പം പദിവസം താമസിക്കുകയും അവിടെനിന്ന് ബാംഗ്ലൂർവരെ പോയി ആലുവായ്ക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. 1090-ാമാണ്ടു ചിങ്ങമാസത്തിൽ സ്വാമി ചെങ്ങന്നൂർ, തിരുവല്ല ഈ താലൂക്കുകളിൽ സഞ്ചരിച്ചു. സ്വജനങ്ങൾ സ്വാമിയെ ഏറ്റവും കേന്ദ്രീകൃതരും അതാതു സ്ഥലങ്ങളിൽ എത്തിത്തീർക്കുകയും സൽക്കരിക്കുകയും ആലുവാ സ്ഥാപിപ്പാൻ വിചാരിക്കുന്ന വിദ്യാലയത്തിന് ധനസഹായം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഈ യാത്രയിൽ അന്യവർഗങ്ങളിലെ പല മാന്യന്മാരും സ്വാമിയെ ആദരിക്കയും പൊതുവകയായുള്ള ചില സഭകളിൽ സ്വാമി സന്നിഹിതനാകുകയും ചെയ്തു. പുലയർ മുതലായ ഏളിയ വർഗ്ഗക്കാരുടെ മേൽ ജനങ്ങൾക്ക് അനുകമ്പ തോന്നേണ്ട ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്വാമി പലരോടും സ്വകാര്യമായി ഉപദേശിക്കുകയും സ്വാമി പ്രത്യക്ഷമായി ആ വർഗ്ഗക്കാർക്ക് ഭേദമില്ലാതെയും പ്രത്യേകം സ്നേഹപൂർവ്വമായും പെരുമാറുകയും ചെയ്തു. സ്വാമിയുടെ ഈ സ്നേഹ പ്രകടനം ആ സ്ഥലത്തെ സ്ഥിതിക്ക് പ്രത്യേകം ആവശ്യം തന്നെ ആയിരുന്നു.

ധനുമാസത്തിൽ സ്വാമി ശിവഗിരിയിലെത്തി സ്വല്പം വിശ്രമിക്കുകയും അവിടെനിന്നും അരുവിപ്പുറത്തു പോയി താമസിക്കുകയും സമീപസ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. നെയ്യാറ്റിൻകര പുലയർക്ക് ഈ അവസരത്തിൽ അന്യജാതിക്കാരിൽ നിന്നു നേരിട്ട ഉപദ്രവങ്ങളിൽ സ്വാമി അത്യന്തം സഹതപിക്കുകയും സ്വാമി വർഗ്ഗക്കാരുടെ അനുകമ്പ അവരിൽ സ്ഥി

രമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് സ്വകര്യമായി വേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അനവധി പുലയരും അവരുടെ സമുദായ പ്രധാനികളും സ്വാമിയെ വന്ന് സന്ദർശിച്ച് അനുഗ്രഹവും സദുപദേശങ്ങളും സ്വീകരിച്ചു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്വാമിയുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിരുന്ന മറ്റൊരു വിഷയം എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിന്റെ ആചാര സംബന്ധമായും മതസംബന്ധമായും മറ്റുമുള്ള ഉദ്ദേശങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനും അതിന്റെ പ്രവർത്തികളെ പൂർവ്വാധികം പ്രചാരപ്പെടുത്തുന്നതിനുമായി സ്വജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്ന ദേശങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ കരകൾതോറും ദേശസഭകൾ ഏർപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗം പോലെതന്നെ ദേശസഭകളും കേരളത്തിന്റെ തെക്കേ അറ്റമായ നെയ്യാറ്റിൻകര താലൂക്കിൽ ആദ്യമായി സ്ഥാപിച്ചുതുടങ്ങുകയും, ക്രമേണ മറ്റു താലൂക്കുകളിലും രാജ്യങ്ങളിലും വ്യാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നുള്ള വിചാരത്താൽ സ്വാമി അരുവിപ്പുറത്ത് അതിനായി കുറേദിവസം വിശ്രമിക്കുകയും സ്ഥലത്തെ ജനങ്ങളെ ആ വിഷയത്തിൽ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ തെക്കുകിഴക്കേ അതിർത്തിയും തമിഴ് പ്രദേശവുമായ തോവാള, അഗസ്തീശ്വരം ഈ താലൂക്കുകളിലെ സ്വജനങ്ങൾ സ്വാമിയെ ക്ഷണിച്ച് ആ സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകയും തോവാള കടുകുക്ക എന്ന സ്ഥലത്തും അഗസ്തീശ്വരത്ത് കോട്ടാർ നഗരത്തിലും സ്വാമി ഒന്നുരണ്ടു ദിവസം വിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ അവസരത്തിൽ സ്വാമി അവിടെ ആട്, കോഴി മുതലായ ജന്തുക്കളെ ബലികഴിച്ചുവന്ന അനേകം ദുർഭേദതകളുടെ പീഠങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ സമ്മതം വാങ്ങി ഇടിച്ചുകളയുകയും ചില ദേവീക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നടന്നുവന്ന പ്രാണിഹിംസയെ നിർത്തൽചെയ്തു സാത്വികരീതിയിലുള്ള ആരാധനാക്രമം നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ നഗരത്തിൽ വാക്യടിത്തരുവു ആറു മുഖപ്പെരുമാൾ പിള്ളയാർ ദേവസ്വവും സമുദായവും

വക കാര്യങ്ങൾക്കു സമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള കക്ഷി മത്സരം നിമിത്തം ഉണ്ടായിരുന്ന കുഴപ്പങ്ങൾ എല്ലാം ഈ അവസരത്തിൽ സ്വാമി പറഞ്ഞു തീർത്തു രാജിപ്പെടുത്തുകയും മേലാൽ ഈ കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ ചില വ്യവസ്ഥകൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അവിടെനിന്നു സ്വാമി ശിവഗിരിയിൽ പുയ മഹോത്സവം സംബന്ധിച്ചു സന്നിഹിതനായിരിക്കേണമെന്നുള്ള ഉത്സവ ഭാരവാഹികളുടെ കേ്തിപൂർവ്വകമായ അപേക്ഷ അനുസരിച്ച് ഉടനെ പുറപ്പെട്ടു ശിവഗിരിയിൽ എത്തി. ശിവഗിരി മഹാദേവ പ്രതിഷ്ഠ ശാരദാ പ്രതിഷ്ഠയോടുകൂടി പെട്ടെന്നു ആലോചിച്ചു ചെയ്ത ഒരു സ്ഥാപനമാണെന്നും അതു വേണ്ടത്ര പൂർവ്വാലോചനയോടും ക്ഷേത്രം നിർമ്മിക്കു മുതലായ ആവശ്യങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കിയശേഷവും ചെയ്തതല്ലെന്നുള്ള വസ്തുത പരസ്യമാണ്. പ്രതിഷ്ഠാദിവസം മുതൽ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ ഒരു ചെറിയ ഓലപ്പുര മാത്രമാണുള്ളത്. ക്ഷേത്രപ്പണി ജനങ്ങൾ വേഗം ആരംഭിച്ചു പൂർത്തിയാക്കുമെന്നായിരുന്നു സ്വാമി പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. ശിവഗിരി വിട്ടു പ്രതിഷ്ഠാനന്തരം സ്വാമി ആലുവായിൽ താമസം ആരംഭിച്ചതിനാൽ ജനങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിക്രമേണ അങ്ങോട്ടേക്കു ആകർഷിക്കപ്പെടുകയും ശിവഗിരിയിലെ കാര്യങ്ങൾക്ക് ഉത്സാഹം ഏതാണ്ടു കുറഞ്ഞുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു ക്ഷേത്രപ്പണി ആരംഭിപ്പാൻ താമസം നേരിട്ടത്. എന്നാൽ സമുദായത്തിൽ പല യോഗ്യന്മാരും യോഗം ഭാരവാഹികളും സദാ അതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടും പണി ആരംഭിപ്പാൻ ഒരു നല്ല അവസരത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുമാണിരുന്നത്.

ഉത്സവം സംബന്ധിച്ചു ശിവഗിരിയിൽ വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ അവിടെ നിർമ്മിക്കേണ്ട ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മാതൃകയേയും വലിപ്പത്തേയും മറ്റും പറ്റി സ്വാമി ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചില അഭിപ്രാ

യങ്ങൾ എല്ലാം പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വാക്കുകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും അനുമിക്കാവുന്ന തായി സ്വാമിയുടെ അഗാധമായ ഹൃദയത്തിൽ ഇപ്പോൾ കിടക്കുന്ന മറ്റൊരു പാവനമായ അഭിപ്രായം തന്റെ ശിഷ്യന്മാരായ സന്യാസികളും ബ്രഹ്മചാരികളും അടങ്ങിയ ഒരു പ്രത്യേകസംഘം സ്ഥാപിച്ചും അതു മൂലം ജാതി മത ഭേദംകൂടാതെ പൊതുവിൽ നാട്ടിനും ജനങ്ങൾക്കും ഒന്നുപോലെ ആദ്യാത്മികമായ ശ്രേയസ്സും സദാചാരസംബന്ധമായും വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായും ഉള്ള അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നതിനു യത്നിക്കാൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യണമെന്നുള്ളതാകുന്നു.

സ്വാമിയുടെ സംക്ഷിപ്തമായ ഈ ജീവചരിത്രം തൽക്കാലം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ വായനക്കാർ അതിമനോഹരമായ അവിടത്തെ ജീവചരിത്രഗാത്രത്തിന്റെ അസ്ഥികൂടം എന്നുമാത്രം കരുതിയാൽ മതി.

അനുബന്ധം

1090 മുതൽ മഹാസമാധിവരെ

ഒന്നിനോടും മമത പുലർത്താതെ അന്യരുടെ നന്മയ്ക്കു വേണ്ടി കർമ്മം ചെയ്യുക എന്ന സന്ദേശം ഗുരു സ്വന്തം ജീവിതം കൊണ്ടു ജനതയ്ക്കു കാണിച്ചു കൊടുത്തു.

‘അന്ത്യം വരെയും
കർമ്മം ചെയ്തിങ്ങസംഗനായ്
ചരിക്കുകയതല്ലാതി—
ല്ലൊന്നും നരനു ചെയ്തിടാൻ’

എന്ന് ഈശാവാസ്യോപനിഷത്തിന്റെ വിവർത്തനത്തിലൂടെ അനുശാസിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ അനുശാസനം ഗുരുസ്വയം പാലിച്ചു എന്ന് ആശാൻ എഴുതിയ ജീവചരിത്രഭാഗത്തുനിന്നു തെളിയുന്നു. ആശാൻ പറഞ്ഞു നിറുത്തിയ വാക്കുകൾ ഉദ്യരിക്കട്ടെ. ‘വാക്കു കൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും അനുമിക്കാവുന്നതായി സ്വാമിയുടെ അഗ്രാധമായ ഹൃദയത്തിൽ ഇപ്പോൾ കിടക്കുന്ന മറ്റൊരു പാവനമായ അഭിപ്രായം തന്റെ ശിഷ്യന്മാരായ സന്യാസികളും ബ്രഹ്മചാരികളും അടങ്ങിയ ഒരു പ്രത്യേക സംഘം സ്ഥാപിച്ചു. അതുമൂലം ജാതിമതഭേദം കൂടാതെ പൊതുവിൽ നാട്ടിനും ജനങ്ങൾക്കും ഒന്നുപോലെ ആദ്യഗ്യാത്മികമായ ശ്രേയസ്സും സദാചാര സംബന്ധമായും വിദ്യാഭ്യാസ സംബന്ധമായും ഉള്ള അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നതിനു യത്നി

പ്പാൻവേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യണമെന്നുള്ളതാകുന്നു.” അത്തരം കാര്യങ്ങൾ എത്രയും വേഗം ചെയ്തുതീർക്കണമെന്നു സ്വാമികൾ വിചാരിച്ചതായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻക്കാലചര്യകളിൽ നിന്നുഹിക്കാം, ആര്യസമാജ പ്രവർത്തകനായ സ്വാമി ശ്രദ്ധാധനനജിയുമായി നടന്ന സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ ഗുരു പറഞ്ഞ നർമ്മങ്ങളിൽ ചെയ്തതൊന്നും പോരാ എന്നു ധ്വനിക്കുന്നു. പ്രസക്ത ഭാഗം താഴെ എഴുതുന്നു.

ശ്രദ്ധാധനന: അധഃകൃതരുടെ ഉദ്യാരണത്തിനു സ്വാമികൾ പലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നറിയാം.

ഗുരു: നാം ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ലല്ലോ

ശ്രദ്ധാധനന: പ്രവർത്തിയുണ്ടാകാതിരിക്കുകയില്ല.

പ്രവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിലേ നിവൃത്തിയുള്ളുവല്ലോ.

ഗുരു: ഇവിടെ നമുക്ക് ഒരു നിവൃത്തിയും ഇല്ല.

ഉണ്ടനെ ചെയ്തില്ലെന്നും ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും തോന്നിയതിനാൽ സ്വാമികൾ അവിരതം പ്രവർത്തനനിരതനായി. നിറുത്താത്ത സഞ്ചാരമായിരുന്നു പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഖ്യ ഇനം. സഞ്ചാരത്തിനിടയിൽ സന്മനസ്സുള്ളവരിൽ നിന്നു പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ സംഭാവനകൾ സ്വീകരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ആരാധനാലയം, ആശ്രമം, പള്ളിക്കൂടം, തൊഴിൽ ശാല എന്നിവ സ്ഥാപിക്കാൻ ഈ സംഭാവനകൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. സാധാരണക്കാരുടെ അജ്ഞതയും ഭാരിഭൂപും പരമാവധി ദൂരീകരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം.

പ്രകൃതിരാമണീയകത്വം വഴിഞ്ഞാഴുകുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ മനസ്സിന്റെ ഏകാഗ്രത മൂലം നേടാവുന്ന

ശാന്തിക്കുതക്കമെന്നു സ്വാമികൾ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു. ആ നിലക്കു പെരിയാറിന്റെ തീരം സ്വാമികളെ നേരത്തേ തന്നെ ആകർഷിച്ചു കാണണം. ശങ്കരാചാര്യന്റെ ജനന സ്ഥലമായ കാലടിക്കടുത്താണെന്ന കാര്യവും സ്വാമികൾ ഓർത്തിരിക്കണം. മാത്രമല്ല കൊല്ലം തോറും ശിവാത്രിക്ക് ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾ ബലിയിടാൻ ആലുവമണപ്പുറത്തു വന്നുചേർന്നു പിരിഞ്ഞു പോകാറുണ്ട്. മലയിടുക്കിൽക്കൂടി ഒരു അരുവി കുത്തിച്ചാടുന്നതു കാണുന്ന എൻജിനീയറുടെ മനസ്സിൽ അവിടെ ഒരേ കെട്ടിയാലോ എന്ന ചിന്ത ഉയരും. ഈ ജനക്കൂട്ടത്തെ കണ്ട സ്വാമികളുടെ മനസ്സിലും സമാനമായ ഒരു വിചാരം ഉയർന്നിരിക്കണം. കൊല്ലവർഷം 1090 ൽ ആലുവ പുഴയുടെ തീരത്ത് അദ്വൈതാശ്രമം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ശ്രമം ആരംഭിച്ചു. അവിടെ സ്ഥലം വാങ്ങാൻ വേണ്ട ധനം സംഭരിക്കാൻ സ്വാമികൾ തന്നെ കേന്തന്മാരെ സന്ദർശിച്ചു. പണം തികഞ്ഞപ്പോൾ സ്ഥലം വാങ്ങി. ആദ്യം അവിടെ ഒരു പർണശാലയും മറവും പണി കഴിപ്പിച്ചു. അതിനു ശേഷം അതിനോടു ചേർന്നു ഒരു വിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള പ്രയത്നം തുടങ്ങി.

സ്വാമികൾ അവധൂതനായി നടന്നകാലത്തെ സഞ്ചാരശീലം ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. “ചരൈ വേതി ചരൈവേതി” സ്വാമികളെക്കുറിച്ചു തികച്ചും ശരിയായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ സഞ്ചാരത്തിനിടയിൽ പഴനി മല സന്ദർശിച്ചു.

ഏതെങ്കിലും പ്രദേശത്തുള്ള ആളുകൾ ചേർന്ന് അവർക്കൊരു ആരാധനാലയം വേണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുകയും സ്വാമികൾക്കത് ബോദ്ധ്യപ്പെടുകയും

ചെയ്താൽ സ്ഥാപിച്ചു കൊടുക്കുക പതിവുണ്ട്. അനാഥംബരമായ ആരാധനാലയം ശുചിത്വം ഈശ്വരഭക്തി, സംഘടനാബോധം, മിതവ്യയശീലം, വിദ്യാഭ്യാസം, ജാതിമതഭേദനിരാസം എന്നിവയ്ക്ക് ഉതകുമെന്നു സ്വാമികൾ കരുതിയിരുന്നു. അക്കാലം കമ്മാളസമുദായക്കാർക്കുവേണ്ടി സിദ്ധ്യാശ്രമം ക്ഷേത്രം സ്ഥാപിച്ചു. അഞ്ചുതെങ്ങിൽ ജ്ഞാനേശ്വരക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയതും അതേ ആണ്ടിൽ ആണ്.

ജാതിയും അതിന്റെ പേരിലുള്ള അനാചാരങ്ങളും മനുഷ്യമനസ്സിനെ പ്രകടമായി മലിനമാക്കിയിരുന്ന കാലമാണല്ലോ അത്. ഈ മാലിന്യം തുടച്ചു മാറ്റാൻ ഗുരു സ്വകീയമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ പരിശ്രമിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. അക്കാലം അതിന്റെ ബീഭത്സരൂപം തലനീട്ടിയ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി. ഊരുട്ടമ്പലം പെൺപള്ളിക്കൂടത്തിൽ പുലയപ്പെൺ കുട്ടികളെ ചേർക്കാനുള്ള ശ്രമത്തെ ചില നായനാർ എതിർത്തു. കലഹവും അടിപിടിയും ചെറിയ തോതിൽ ലഹളയും നടന്നു. പുലയരെ ഉപദ്രവിക്കാൻ ചില ഈശ്വരപ്രമാണികളും നായനാരുടെ കൂട്ടുചേർന്നു. സ്വാമികൾ സ്ഥലം സന്ദർശിച്ചു. മർദ്ദിതർക്ക് ആശ്വാസം അരുളി, മനുഷ്യത്വത്തിനേറിയ ഈ മുറിവു ഗുരുവിനെ ഏറെ വേദനിപ്പിച്ചു.

കേവലം മനുഷ്യകൃതമായ ജാതിഭേദത്തിന്റെ കെടുതികൾ ഇല്ലാതാക്കാൻ സ്വാമികൾ ഇടതടവില്ലാതെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഗുരു അക്കാലം ചെങ്ങന്നൂർ, തിരുവല്ല, ചങ്ങനാശ്ശേരി തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. അവിടെ പുലയരുടെ ഒരു

യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി. കൂട്ടത്തിൽ കഴിവുള്ള ഒരു കുട്ടിയെക്കൊണ്ട് പ്രസംഗം ചെയ്യിച്ചു. ആ കുട്ടിയെ സ്വാമികൾ കൂടെ കൊണ്ടുപോരികയും ചെയ്തു. ജാതിചിന്ത വേറുത്തുകളയാൻ ഏറ്റവും പഠറിയ മാർഗ്ഗം എന്ന നിലയിൽ പുലയ വിദ്യാർത്ഥികളെ ചേർത്തു മിശ്രഭോജനം നടത്തി.

ആലുവായിൽ സംസ്കൃത പാഠശാല സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ശ്രമം 1091 ൽ ഫലിച്ചു. മനുഷ്യൻ നന്നാകാനുള്ള ഏറ്റവും പഠറിയ ഉപാധി അവൻ അറിവുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയാണെന്നു ഗുരു കണ്ടിരുന്നു.

ആ വർഷം തന്നെ രമണമഹർഷിയുടെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു ഗുരു തിരുവണ്ണാ മലയിൽ പോയി വിശ്രമിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ എഴുതിയതാണു മുനിചര്യാ പഞ്ചകം. രണ്ടു യോഗീശ്വരന്മാർ മൗനത്തിലൂടെ എങ്ങനെ പരസ്പരം അറിഞ്ഞു എന്നതിനു നിദർശനമായി രുനുവത്രേ അവരുടെ കൂടിക്കാഴ്ച. ഒരു ദിവസം ഗുരുവിന്റെ മുമ്പിൽ കുറെ നേരം ഇരുന്നശേഷം മഹർഷി ആശ്രമത്തിന്റെ ഉള്ളിലേയ്ക്കുപോയി. സ്വാമികൾ രമണ മഹർഷിയുടെ അനുയായികളോടു ചോദിച്ചു: “മനസ്സിലായോ?” മനസ്സിലായി എന്നവർ മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഗുരു സ്വന്തം അനുചരന്മാരോട് അതേ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. അവരും അതേ ഉത്തരം പറഞ്ഞപ്പോൾ ഗുരു മന്ദഹാസപൂർവ്വം മൊഴിഞ്ഞു: “ഓഹോ, അപ്പോൾ നമുക്കു മാത്രമേ മനസ്സിലാവാതുള്ളൂ.”

മനുഷ്യർക്ക് മനുഷ്യത്വം എന്ന ജാതിയല്ലാതെ വേറെ ജാതിയില്ലെന്നു ഗുരു എപ്പോഴും ഓർമ്മിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. 1091 ൽ ജാതി ഇല്ല എന്നൊരു വാളംബരം

സ്വാമികൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു. 1091 ഇടവത്തിലെ പ്രബുദ്ധ കേരളത്തിൽ വന്ന ആ വിളംബരം ഇങ്ങനെ യായിരുന്നു. “നാം ജാതിഭേദം വിട്ടിട്ട് ഇപ്പോൾ ഏതാനും സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ചില പ്രത്യേക വർഗ്ഗക്കാർ നമ്മെ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടതായി വിചാരിച്ചും പ്രവർത്തിച്ചും വരുന്നതായും അതു ഹേതുവാൽ പലർക്കും നമ്മുടെ വാസ്തവത്തിനു വിരുദ്ധമായ ധാരണയ്ക്കിടവന്നിട്ടുണ്ടെന്നും അറിയുന്നു. നാം പ്രത്യേകജാതിയിലോ മതത്തിലോ ഉൾപ്പെടുന്നില്ല. വിശേഷിച്ചും നമ്മുടെ ശിഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും മേൽ പ്രകാരമുള്ളവരെ മാത്രമേ നമ്മുടെ പിൻഗാമിയായി വരത്തക്കവണ്ണം ആലുവാ അഭൈതാശ്രമത്തിൽ ശിഷ്യസംഘത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളൂ എന്നും മേലും ചേർക്കയുള്ളൂ എന്നും വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു.”

1092-ൽ സ്വാമികളുടെ ഷഷ്ഠിപൂർത്തി കേരളത്തിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം ആഘോഷിച്ചു. കേരളത്തിനു പുറത്തു സിലോൺ, സിങ്കപ്പൂർ, മലയ എന്നിവിടങ്ങളിലും ആഘോഷം അല തല്ലി. സ്വാമി അന്നും നിർലിപ്തനായി നിലകൊണ്ടു. തിരുവനന്തപുരത്തു കൈതമുക്കിൽ ഷഷ്ഠിപൂർത്തി സ്മാരകമായി ഒരു മന്ദിരം പണികഴിപ്പിച്ചു. പണിയുടെ ചുമതല കുമ്മാരനാശാൻ ആയിരുന്നു. കെട്ടിടത്തിന്റെ ഉദ്ഘാടന കർമ്മം അർഹിക്കുന്ന ഗൗരവത്തോടെ നടന്നു. അന്നു തിരുവിതാംകൂർ ദിവാനായിരുന്ന ദിവാൻ ബഹദൂർ എം. കൃഷ്ണൻ നായരായിരുന്നു ഉദ്ഘാടകൻ.

മിശ്രവിവാഹവും മിശ്രഭോജനവും ജാതി നശീകരണത്തിനു ഫലപ്രദമാണെന്നു സ്വാമികൾ കണ്ടി

രുന്നൂ. ചെറായിയിൽ മിശ്രഭോജനം നടത്തി സഹോദരൻ അയ്യപ്പൻ പുലയനയ്യപ്പൻ എന്ന പേരു സമ്പാദിച്ചത് അക്കാലമാണ്. യാഥാസ്ഥിതികരുടെ അർത്ഥശൂന്യമായ എതിർപ്പിന്റെ ശക്തി കുറയ്ക്കാൻ സ്വാമികളുടെ ഒരു സന്ദേശം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു സഹോദരൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങനെ എഴുതിക്കൊടുത്തതാണ് താഴെ വരുന്ന പ്രഖ്യാതമായ സന്ദേശം: “മനുഷ്യരുടെ മതം, വേഷം, ഭാഷ മുതലായവ എങ്ങിനെയിരുന്നാലും അവരുടെ ജാതി ഒന്നായതുകൊണ്ടു അന്യോന്യം വിവാഹവും പണ്തിഭോജനവും ചെയ്യുന്നതിനു യാതൊരു ഭോഷവും ഇല്ല.”

അക്കാലം സ്വാമികൾ മദ്രാസും കാഞ്ചീപുരവും സന്ദർശിച്ചു. ചിന്താദ്രിപ്പേട്ടിലും കാഞ്ചീപുരത്തും അദ്വൈതാശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. അവിടെ നിന്നു സ്വാമികൾ ബാംഗ്ലൂർ പോയി ഡോ. പല്പുവിനെ കണ്ടു. കൂർക്കഞ്ചേരിയിൽ ക്ഷേത്ര പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയതും അതേ വർഷം തന്നെയാണ്.

സ്വാമികളുടെ സഞ്ചാര പ്രിയത്വവും പതിനേഴ് ഓഴാറണ തത്പരതയും സിലോൺ (ശ്രീലങ്ക) നിവാസികൾക്കും അനുഗ്രഹമായിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു പ്രാവശ്യം സ്വാമികൾ സിലോൺ സന്ദർശിച്ചു. ആദ്യത്തെ യാത്ര 1094-ൽ ആയിരുന്നു. ആ യാത്രയിലാണു സ്വാമികൾ ഒന്നാമതായി കാവിവസ്ത്രം ധരിച്ചത്. അതുവരെ ശുഭ്രവസ്ത്രം ധരിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. രാമേശ്വരത്തു വെച്ചു ശിഷ്യന്മാരുടെ ഇംഗിതമനുസരിച്ചു സ്വാമികൾ കാവി കൈക്കൊണ്ടു. ആചാരങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. ആ തവണ ഗുരു പന്ത്രണ്ടു ദിവസം സിലോണിൽ താമസിച്ചു.

ഈഴവരുടെ ഇടയിൽ പല അവാന്തര ജാതികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ചിലരെ വേറെ ചിലർ താഴ്ന്നവരായി ഗണിച്ചുപോന്നു. അത്തരത്തിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു പിചിനാടു കുറുപ്പ് അല്ലെങ്കിൽ കണിക്കുറുപ്പ് എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഗണകവർഗം. അവരുടെ ഇടയിൽ കൃഷ്ണൻ വൈദ്യൻ എന്നൊരാൾക്കു വൈദ്യവൃത്തി മൂലം സാമാന്യം ഉയർന്ന നിലയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ജാതിയുടെ പേരിൽ മാനുത കിട്ടിയില്ല. സ്വാമികളുടെ അദ്യക്ഷതയിൽ യോഗം കൂടി അദ്ദേഹത്തെ ഈഴവനായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. യോഗത്തിൽ ഈഴവരും നായനാരുും ക്രിസ്ത്യാനികളും സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. യോഗാനന്തരം നടന്ന പൊതു സഭയിൽ എല്ലാവരും പങ്കുകൊണ്ടു. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ ഒരിക്കൽ ഈഴവരുടെ പ്രതിനിധിയായി കൃഷ്ണൻ. വൈദ്യനു നാമനിർദ്ദേശം കിട്ടി. ഈഴവർ മുറുമുറുത്തു. അന്നു പേഷ്കാരായിരുന്ന ഉള്ളൂർ സ്വാമികളുടെ സാക്ഷ്യപത്രം ഉണ്ടായാൽ മതിയെന്നു പറഞ്ഞു. കൃഷ്ണൻ വൈദ്യൻ പരിശുദ്ധ ഈഴവനാണെന്നു ഗുരു സാക്ഷ്യപത്രം കൊടുത്തു. “പരിശുദ്ധ” എന്ന വിശേഷണത്തിനു പെത്താത്ത എന്ന വ്യാഖ്യാനം മുറുമുറുപ്പുകാർക്കുള്ള ഒരടിയായിരുന്നു. 1094 ൽ ആണിതു നടന്നത്.

സ്വാമികൾ നടത്തിയ പ്രതിഷ്ഠകളിൽ ചിന്തിക്കാൻ വക നല്കുന്ന തരം വൈവിദ്യം സാദൃശ്യമാണ്. നെയ്യാറിൽ നിന്നു മുങ്ങിയെടുത്ത അമ്മിക്കുഴവി പോലുള്ള കല്ലാണു ഗുരു ശിവലിംഗം എന്ന ഭാവനയിൽ അരുവിപ്പുറത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചത്. അതിന്റെ ശിവകരതം-ശങ്കരതം-മംഗളകരതം-ഇന്നും കേ

രളിയർ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. പിന്നീടു പല ക്ഷേത്രങ്ങളിലും സുബ്രഹ്മണ്യൻ, ദേവി എന്നിവരുടെ വിഗ്രഹങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ഒരു നയിനാർ ക്ഷേത്രം പുതുക്കിപ്പണിതു. മാടൻ, മറുത മുതലായ ദേവതകളെ മാറ്റി മററു ദേവന്മാരെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. 1095ൽ കാരമുക്ക് എന്ന സ്ഥലത്തു ഗുരു ക്ഷേത്രം സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ അവിടെ ഒരു ദീപം മാത്രമാണ് പ്രതിഷ്ഠിച്ചത്. വെളിച്ചം അറിവിന്റെ പ്രതീകമാണ്, അറിവു തന്നെ പരം പൊരുൾ.

1096 ൽ സമസ്ത കേരള സഹോദര സമ്മേളനം ആലുവായിൽ നടന്നു. ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം മനുഷ്യന് എന്ന അതിസരളവും അത്യന്ത നൂതനവും ആയ മഹാസന്ദേശം പുറപ്പെടുവിച്ചത് ആ വർഷം ആണ്.

മദ്യവർജനം സ്വാമികളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു ഭാഗമാണ്. മദ്യം വിഷമാണ്, അതുണ്ടാക്കരുത്, കൊടുക്കരുത്, കുടിക്കരുത് എന്നും ചെത്തുകാരന്റെ ദേഹം നാറും, വസ്ത്രം നാറും, അവൻ തൊട്ടതൊക്കെ നാറും എന്നും സ്വാമികൾ 1096 ൽ പ്രഖ്യാപിച്ചു.

അന്നു കേരളത്തിൽ ഇഴുപ്പവരുടെ ഇടയിൽ ഒരു മത പരിവർത്തന കോലാഹലം നടന്നിരുന്നു. ഇഴുപ്പവർ ഒന്നടങ്കം ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കു മാർഗം കൂടിയാൽ ജാതീയമായ അവശതകൾ മുഴുവൻ ഒറയടിക്കു തീരുമെന്ന് ഒരു കൂട്ടർ വാദിച്ചു. മതം മാറുന്നെങ്കിൽ അതു ബുദ്ധമതത്തിലേയ്ക്കായിരിക്കണമെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇസ്ലാം മതത്തിലെ സാഹോദര്യഭാവന വേറെ ചിലരെ ആകർഷിച്ചു. വാദപ്രതിവാദം കൊടു

മ്പിരിക്കൊണ്ട അവസരത്തിൽ സ്വാമികൾ തമിഴു നാട്ടിൽ ആയിരുന്നു. തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ സഹോദരൻ അയ്യപ്പനുമായി മതത്തെക്കുറിച്ചൊരു ചർച്ച നടത്തി. അതിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വന്നതാണ് “മത മേതാ യാലും മനുഷ്യൻ നന്നായാൽ മതി” എന്ന മഹാസന്ദേശം.

കാരമുകിലെ ദീപ മാത്ര പ്രതിഷ്ഠയിൽ പൊതു ജനത്തിനു സംതൃപ്തി പോരെന്നു സ്വാമികൾക്കു തോന്നിയിരിക്കണം. 1097 ൽ മുറുക്കുംപുഴയിൽ ദീപത്തിനു പുറമെ “ഓം സത്യം, ധർമ്മം, ദയ, ശാന്തി” എന്നെഴുതിയതും പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ഇന്ന് ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ പല ദേവതകൾക്കും ഉപപ്രതിഷ്ഠകളായി സ്ഥാനം നല്കിയിരിക്കുന്നു. കൊല്ലം പെരിനാട് എസ്. എൻ. ഡി. പി. യുടെ അക്കൊല്ലത്തെ യോഗത്തിൽ സ്വാമികൾ സന്നിഹിതനായി.

1098 ശിവഗിരിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട വർഷമാണ്. അക്കൊല്ലം രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ സി. എഫ്. ആൻഡ്രൂസിനോടൊപ്പം സ്വാമികളെ സന്ദർശിച്ചു. സ്വാമികളുടെ അമേച്ഛമായ പ്രഭാവം മഹാകവിയെ വളരെ ആകർഷിച്ചു.

“കേരളത്തിലെ സ്വാമിനാരായണഗുരുവിനെക്കാൾ ആത്മീയമായി മാഹാത്മ്യമുള്ള ആരെയും ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടിയിട്ടില്ല. എന്തിന് ആത്മീയസിദ്ധിയിൽ അദ്ദേഹത്തോളമെങ്കിലും മഹാനായ ആരെയും കണ്ടിട്ടില്ല. ദിവ്യപ്രഭയുടെ സ്വയം പ്രകാശമാനമായ വെളിച്ചത്തിൽ തിളങ്ങുന്ന ആ ജ്വലിക്കുന്ന മുഖവും വിദൂരപ്രകാശത്തിൽ അങ്ങകലെയുള്ള ഒരു ബിന്ദുവിൽ

നോട്ടം ഉറപ്പിച്ച് ആ യോഗനയനങ്ങളും ഞാൻ ഒരിക്കലും മറക്കുകയില്ലെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്.” എന്നു അന്ന് ടാഗോർ രേഖപ്പെടുത്തി.

1098 ൽ പാണാവള്ളി ശ്രീകണ്ഠേശ്വര പ്രതിഷ്ഠ നടത്തി.

പിററൊക്കെല്ലം വ്യസനകരമായ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി. പല്ലന റെഡീമർ ബോട്ടപകടത്തിൽ കുമാര നാശാൻ മരിച്ചു. അന്നു വെള്ളപ്പാൻ കാലത്തു സ്വാമി കര ശിവഗിരിയിൽ വിശേഷാൽ പ്രാർത്ഥന നടത്തിച്ചു. ആശാന്റെ പരമവാർത്ത പിന്നീടാണ് അറിഞ്ഞത്.

വൈക്കത്തെ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പരിസരത്തുള്ള റോഡുകളിൽ കൂടി അവർണർക്ക് സഞ്ചരിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി 1099 ൽ വൈക്കം സത്യാഗ്രഹം ആരംഭിച്ചു. ഗാന്ധിജിയുടെ അനുവാദത്തോടെ ടി. കെ. മാധവനാണ് ഇതിനു നേതൃത്വം നൽകിയത്. സത്യാഗ്രഹികൾക്കുവേണ്ടി സ്വാമികൾ വെല്ലൂർ മഠം വിട്ടുകൊടുത്തു. ഒരു സത്യാഗ്രഹഫണ്ട് ആരംഭിച്ചു. സ്വാമികൾ സത്യാഗ്രഹശ്രമം സന്ദർശിച്ചു. അവിടുത്തെ ഏർപ്പാടുകളെപ്പറ്റി സംതൃപ്തി പ്രകടിപ്പിച്ചു.

അക്കാലം സ്വാമികൾ ആലുവായിൽ സർവമത സമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടി. വാദിക്കാനും ജയിക്കാനും മല്ല, അറിയാനും അറിയിക്കാനുമാണ് എന്ന് സ്വാമികൾ സമ്മേളനകവാടത്തിൽ എഴുതിവെച്ചിട്ടു. ആശയ പരമായ ഏതു സംവാദവും ഈ മനോഭാവത്തോടെയാണു നടത്തേണ്ടതെന്ന് എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

രണ്ടു ദിവസമായി നടന്ന സമ്മേളനത്തിൽ അനേകം മത പണ്ഡിതന്മാർ പങ്കെടുത്തു. സ്വാമികൾ രണ്ടു ദിവസവും സമ്മേളനവേദിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. സമ്മേളനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ വിവരിച്ചുകൊണ്ട് സത്യവ്രത സ്വാമികൾ സ്വാഗത പ്രസംഗം നടത്തി. സി. വി. കുഞ്ഞുരാമൻ കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചു. സിലോണിൽ നിന്നൊരു ബുദ്ധഭിക്ഷു സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ബുദ്ധമതത്തെ കുറിച്ചു സംസാരിച്ചത് മഞ്ചേരി രാമയ്യരും രാമകൃഷ്ണയ്യരും ആണ്. ക്രിസ്തുമതത്തെക്കുറിച്ചു കെ. കെ. കുരുവിളയും ഇസ്ലാംമതത്തെക്കുറിച്ചു മഹമ്മദു മൗലവിയും ബ്രഹ്മസമാജത്തെക്കുറിച്ചു സ്വാമി ശിവപ്രസാദും ആര്യസമാജത്തെക്കുറിച്ചു പണ്ഡിറ്റ് ഋഷിറാമും പ്രസംഗിച്ചു. സമ്മേളനാനന്തരം ഒരു ഗ്രൂപ്പ് ഫോട്ടോ എടുക്കുകയും സ്വാമികൾ ഒരു സന്ദേശം പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തു: “എല്ലാ മതങ്ങളുടെയും പരമോദ്ദേശ്യം ഒന്നാണെന്നും ഭിന്നമതാനുയായികൾ തമ്മിൽ കലഹിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലെന്നും ഈ മഹാ സമ്മേളനത്തിൽ നടന്ന പ്രസംഗങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിനാൽ നാം ശിവഗിരിയിൽ സ്ഥാപിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പാഠശാലയിൽ എല്ലാ മതങ്ങളും പഠിക്കുന്നതിനുവേണ്ട എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും കൂടി ഉണ്ടാക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിന് അഞ്ചു ലക്ഷം രൂപ പൊതുജനങ്ങളിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്നതിന് എല്ലാവരും സഹായിക്കുമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നു.” ഇതായിരുന്നു സ്വാമികളുടെ സന്ദേശം.

1100 കുടുംബത്തിൽ ഗാന്ധിജി ശിവഗിരി സന്ദർശിച്ചു. ജാതി, അയിത്തം മുതലായവയ്ക്കെ

തിരായി ഗുരു നടത്തുന്ന പരിശ്രമങ്ങൾ ഗാന്ധിജിയെ സന്തുഷ്ടനാക്കി. ഹരിജനക്കുട്ടികൾ പ്രാർത്ഥന ചെയ്തിയതും അവരെ ശാന്തിക്കാരും പാചകക്കാരും മറ്റും ആക്കിയതും അത്യന്തം ആഘോഷത്തോടെയാണ് ഗാന്ധിജി വീക്ഷിച്ചത്. ശിവഗിരിയിലും തിരുവനന്തപുരത്തും നടന്ന യോഗങ്ങളിൽ ഗാന്ധിജി ആ സന്ദർശനത്തിലുള്ള ആനന്ദം വെളിവാക്കി. സ്വാമികളെ കണ്ടത് മഹാഭാഗ്യമായി കരുതുന്നു എന്നു ഗാന്ധിജി പറഞ്ഞു. വൈക്കം സത്യാഗ്രഹത്തോടുള്ള സ്വാമിയുടെ സമീപനവും ഗാന്ധിജിക്കിഷ്ടമായി. ശിവഗിരിയിൽ സവർണരുടെ സത്യാഗ്രഹജാമയ്ക്കു ഗുരു സ്വീകരിച്ചു.

ആര്യസമാജ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ദ്രാവിഡ
നജി ശിവഗിരിയിൽ റവറേണ്ടി കാണിക്കാലും
സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി.

1101 കുന്നിയിൽ ഗുരു ബോധാനന്ദസ്വാമികളെ പിൻഗാമിയായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. തുലാമാസം ബ്രഹ്മവിദ്യാലയത്തിന്റെ ശിലാസ്ഥാപനം നടത്തി. മേടത്തിൽ ഗുരു വിൽപ്പത്രം എഴുതി.

അക്കാലം ദിവാൻ വാട്സ് ശിവഗിരി സന്ദർശിച്ചു. മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ച സമയത്ത് ദിവാൻ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, റോഡിന്റെ ദുഃസ്ഥിതിയും മഴയുമാണ് കാരണമായി പറഞ്ഞത്. “റോഡുകൾ ഇനി നന്നായിക്കാളുമല്ലോ” എന്നു ഗുരു പുഞ്ചിരിയോടെ പ്രതിവചിച്ചു.

തലശ്ശേരി ജഗന്നാഥ ക്ഷേത്രത്തിനു മുന്നിൽ ഗുരുവിന്റെ ലോഹ പ്രതിമ സ്ഥാപിച്ചു. മുർക്കോത്തു

കുമാരൻ അക്കാര്യത്തിൽ മുന്നിട്ടുനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചു. ഒരു ഇറാലിയൻ ശില്പി തീർത്ത ആ പ്രതിമ കണ്ടപ്പോൾ ഗുരു പറഞ്ഞു. “ഇതു ജീവിച്ചുകൊള്ളും. ക്ഷണം ആവശ്യമില്ലല്ലോ.” അക്കാലം കുറാലത്ത് സ്വാമികൾ കുറെ ദിവസം വിശ്രമിച്ചു.

1102 ൽ സ്വാമി സത്യവ്രതൻ സമാധിയായി. സ്വാമികളെ ഈ സംഭവം സ്വല്പം ചലിപ്പിച്ചു. “നമുക്കു ക്ഷീണം തോന്നുന്നു, സത്യവ്രതൻ സത്യവ്രതനായിത്തന്നെ ജീവിച്ചു, മരിച്ചു” എന്നു സ്വാമികൾ പറഞ്ഞു.

കന്നിമാസം സ്വാമികൾ രണ്ടാം വട്ടം സിലോൺ സന്ദർശിച്ചു. മകരത്തിൽ സംഘടനാ സന്ദേശം പുറപ്പെടുവിച്ചു. “സംഘടിച്ചു ശക്തരാവുക” എന്ന ആഹ്വാനം അന്നാണുണ്ടായത്. പള്ളാത്തുരുത്ത് എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗവാർഷികത്തിൽ സ്വാമികൾ സന്നിഹിതനായി. എസ്. എൻ. ഡി. പി. യുടെ സംഘടനാപരമായ കാര്യങ്ങൾ ആലോചിക്കാൻ ശിവ ഗിരിയിൽ യോഗം ചേർന്നു. ഇടവത്തിൽ കളവകോടം പ്രതിഷ്ഠ നടത്തി. ഇത് കണ്ണാടിപ്രതിഷ്ഠ എന്ന പേരിലാണ് പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്നത്. ഓങ്കാര പ്രതിഷ്ഠ അല്ലെങ്കിൽ പ്രണവപ്രതിഷ്ഠ എന്നാണു സ്വാമി കളുടെ സങ്കല്പം. കണ്ണാടിയിൽ ഓം ശാന്തി എന്നു കാണത്തക്ക വിധം പുറകിലെ രസം പുറംഭാഗങ്ങളായാൻ പറഞ്ഞതിൽ നിന്നിതു വ്യക്തമാവുന്നു. വൈക്കത്തെ ഉല്ലാസയിലെ കണ്ണാടിപ്രതിഷ്ഠ ഓങ്കാരേശ്വരപ്രതിഷ്ഠ എന്ന പേരിൽ അറിയുന്നു എന്നതും ഓർക്കാവുന്നതാണ്.

1103 മകരത്തിൽ ശ്രീനാരായണ ധർമ്മസംഘം രജിസ്ട്രാർ ചെയ്തു. കോട്ടയം എസ്. എൻ. ഡി. പി.

യോഗത്തിൽ സംബന്ധിച്ചു ശാഖായോഗങ്ങൾക്ക് സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ വിതരണം ചെയ്തു., ശിവഗിരി തീർത്ഥാടനത്തിന് അനുമതി നൽകി. തീർത്ഥാടനം കൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതായി ഗുരു എണ്ണിപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1 വിദ്യാഭ്യാസം, 2 ശുചിത്വം, 3 ഇശ്വര ഭക്തി, 4 സംഘടന, 5 കൃഷി 6 കച്ചവടം, 7 കൊത്താഴി, 8 സങ്കേതികശാസ്ത്രപരിശീലനങ്ങൾ.

അതേ ആണ്ടിൽ ഗുരുദേവന് ശാരീരികാസ്വാസ്ഥ്യം ആരംഭിച്ചു. മൂത്രാശയ സംബന്ധമായ തകരാറായിരുന്നു രോഗ കാരണം. രോഗം, കൃത്യമായി നിർണ്ണയിക്കപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടോ എന്തോ, ചികിത്സകൾ ഫലിക്കാതെ അതുവർദ്ധിച്ചു വന്നു. അലോപ്പതിയും ആയുർവേദവും പരീക്ഷിച്ചു. ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ ഗുരു ദേവൻ സ്വയം ചികിത്സ നടത്തുക പോലും ഉണ്ടായി. അതതു ചികിത്സാരീതികളിൽ ഏറ്റവും വിദഗ്ദ്ധരായ വരുടെ സേവനം ലഭ്യമായി. പാലക്കാട്ടും മദ്രാസിലും പോയി ചികിത്സ നടത്തി. രോഗം കുറഞ്ഞില്ല.

ശിവഗിരിയിൽത്തന്നെ മടങ്ങിവന്നു. ഗുരുദേവന്റെ രോഗവാർത്ത അറിഞ്ഞതു മുതൽ ജനങ്ങൾ ഉത്കണ്ഠാകുലരായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. 'ധർമ്മം' പത്രത്തിൽ രോഗവിവരം അപ്പോഴപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി കൊണ്ടിരുന്നു. 1104 കന്നി അഞ്ചിനു പകൽ മൂന്നു മണിയോടടുപ്പിച്ചു ആ ആദിമഹസ്സു ജഡമായ ശരീരം വെടിഞ്ഞു. ലക്ഷ്മീപലക്ഷം ജനങ്ങളെ ഇരുളിൽ നിന്നു വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ച ആ ആദിമഹസ്സ് അന്നെന്നപോലെ ഇന്നും വെളിച്ചം കാണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതെന്നും ആ കൃത്യം തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കും.

ഡോ. ടി. ഭാസ്കരൻ.